

Owen Jones

Daddy's Hobby



Het Verhaal Van Lek,
Een Thais Barmeisje In Pattaya,
Thailand

Owen Jones

Daddy's Hobby

Аннотация

Daddy's Hobby

Het verhaal van Lek, een Thais barmeisje in Pattaya, Thailand

Achter de glimlach Boek 1.

Door Owen Jones.

Lek is als oudste kind van vier in een typische rijstboeren familie geboren. Ze had niet verwacht dat ze iets anders zou doen dan de andere meisjes uit haar klas in de noordelijke rijstgordel van Thailand. Een typisch leven zou zijn: werken in de velden voor een paar jaar, een paar baby's krijgen, de baby's aan mama geven om voor te zorgen en weer aan het werk tot haar kinderen hun eigen kinderen zouden krijgen, en het haar beurt zou zijn om te stoppen met werken om voor hen te zorgen. Op een dag gebeurde er echter iets wat haar hele leven veranderde - haar vader stierf jong en met enorme schulden waar de familie niets van wist. Lek was twintig jaar oud en zij was de enige die inbeslagneming kon voorkomen. De enige manier was om in de bar van haar nicht in Pattaya te gaan werken. Ze besloot als serveerster aan het werk te gaan, maar toen ze zich realiseerde dat ze zwanger was van

haar waardeloze, vervreemde echtgenoot, moest er iets veranderen. Ze kreeg de baby, gaf haar aan haar moeder om voor te zorgen, en ging weer aan het werk. Maar nu had ze echt geld nodig om haar kind een beter leven te geven. Ze dreef de toeristische seksindustrie binnen. Het boek vertelt enkele van haar 'avonturen', haar dromen en nachtmerries en haar 'modus operandi'. Het probeert te laten zien, vanuit Lek's oogpunt, hoe het echt is om een Thais barmeisje te zijn - de hoop en frustraties, teleurstellingen, leugens en bedrog die deel uitmaken van haar dagelijks leven. Op een dag ontmoet ze een man die ze leuk vindt en hij vindt haar ook leuk. Niets nieuws, het was honderden keren eerder gebeurd, maar ze voelt dat het deze keer anders is. Ze brengen vier weken samen door, en dan gaat hij naar huis - zoals alle mannen voor hem, liet hij beloftes en hoop achter. Hij komt terug, maar het echte leven met een echte vriend is niet zo makkelijk als ze had gedroomd. Ze maken goede en slechte tijden mee, maar blijven ze bij elkaar en voor hoe lang? Zal ze na alles wat ze heeft meegemaakt, in staat zijn om weer een gewone vriendin of zelfs een vrouw te zijn? Zal ze ooit nog eens echt in staat zijn om een man genoeg te vertrouwen? Of zou ze er beter aan doen om haar dromen op te geven en verder te werken in de bar? Wees voorzichtig met wat je wenst, Lek.. Achter de glimlach verwijst naar het feit dat Thailand wereldwijd bekend staat als 'het land van de glimlach'.

Содержание

Inhoudsopgave	6
1 OP HET NIPPERTJE	8
2 DE HUISGENOTEN	27
3 SCHOMMELS EN ROTONDES	57
Конец ознакомительного фрагмента.	113

Owen Jones

DADDY'S HOBBY

Het verhaal van Lek, een Thais barmeisje in Pattaya,

Thailand Achter de Glimlach

boek 1.

door

© 2020 - Owen Jones

Inhoudsopgave

1 OP HET NIPPERTJE

2 DE HUISGENOTEN

3 SCHOMMELS EN ROTONDES

4 EEN DROOM DIE UITKOMT?

5 HULPTROEPEN

6 EEN NIEUW CARRIERE

7 DE DAG NA DE VORIGE NACHT

8 TERUG NAAR DE BASIS

9 WILL'S VRIEND

10 EEN NIEUW TIJDPERK OF GEWOON EEN NIEUWE
DAG

11 WIE DEED HET EN WAAROM?

12 DE GOK

13 DE DEAL

14 LEERPROCES

15 DE REIS LANDINWAARDS

16 BAAN SUAY

17 DE LAATSTE PAAR DAGEN

18 OOST WEST, THUIS BEST

19 EEN SPANNENDE TOEKOMST

20 DE REALITEIT DRINGT DOOR

21 AFWACHTEN

22 TOENADERING

23 EN ALS HET DE EERSTE KEER NIET LUKT...

24 DE GROTE REIS

25. MAMA ONTMOETEN

VERKLARENDE WOORDENLIJST

EEN SPANNENDE TOEKOMST - Boek 2

1 EEN NIEUWE START

1 OP HET NIPPERTJE

‘Oh, verdomme meisje! Hoe heb je dit nou weer voor elkaar gekregen,’ dacht Lek toen ze wakker werd.

Ze had nog niet veel geslapen. Haar ‘vriendje’, Ali, sliep nog steeds, en de dampen die uit zijn open mond kwamen vertelden haar dat hij de avond ervoor erg dronken moest zijn geweest. Ze had het toen nog niet gemerkt, aangezien ze zelf ook aardig de weg kwijt was.

Haar rug klopte van de pijn waar Ali haar eerder had geslagen, in zijn frustratie dat het hem niet meer lukte. Ze kon hem daarvoor in elkaar laten slaan door één van de jongens, dacht ze met een zekere mate van tevredenheid, of zelfs aangifte doen bij de politie. Ze besloot dat ze dat zou doen, als ze blauwe plekken zou hebben. Toch leek hij eerder die avond zo’n aardige man. Het bleek maar weer dat je zoiets nooit van tevoren kon weten.

Ze wilde opstaan en weggaan, maar ze had het afgesproken bedrag van 1.000 Baht nog niet betaald gekregen. Ze was echter bang om hem wakker te maken, angstig dat hij het weer zou wil en doen. Het lag niet in de aard van Lek om het geld uit zijn zak te halen en weg te sluipen, ook al was het rechtmatig al van haar. Ze kon niets anders doen dan daar waakzaam te liggen, en hem te laten slapen in de hoop dat voldoende slaap zijn gemoedstoestand zou verbeteren. Lek gaf hem nog een heimelijke blik en bereidde zich voor op een lange wacht. Het was half zes ‘s morgens en ze

kon redelijkerwijs niet verwachten dat hij veel eerder dan negen uur zou ontwaken.

De avond ervoor had Lek gewerkt in ‘Daddy’s Hobby’, een bar aan Beach Road, toen een dertigjarige Arabier, Ali, binnen was gekomen. Het was tot dan toe erg rustig voor haar geweest, hoewel de meeste andere meisjes ‘uit’ waren. Lek was naar hem toe gegaan om zijn bestelling op te nemen en hem zich thuis te laten voelen, zoals ze al duizenden keren eerder had gedaan met andere klanten. Lek en Ali hadden zich voorgesteld en Ali had een fles ‘100 Pipers’ whisky, sodawater en ijs besteld. Binnen enkele minuten en met de gebruikelijke Arabische gastvrijheid had hij haar een drankje aangeboden en zij had dat dankbaar aanvaard. Je weet immers nooit waar een drankje toe kon leiden, en het werd al laat en ze verveelde zich.

Terugkijkend op de gebeurtenissen, dacht Lek dat ze al in dat vroege stadium een aantal gevarentekens had moeten opmerken. Waarom had ze niet naar haar instincten geluisterd?

Ze hadden haar altijd zo goed geholpen. Ali had al gedronken voordat hij bij de bar aankwam - dat had ze gemerkt, maar toen had hij nog een fles whisky besteld. Het was niet ongebruikelijk om Arabieren alcohol te zien drinken, maar hij dronk te snel en stond erop dat ze hem bijhield. Misschien was ‘aandringen’ een te sterk woord, maar hij wilde zeker dat ze elk glas wat hij dronk kon evenaren, en hij wilde geen ‘nee’ als antwoord horen.

Ze hadden de fles op en Ali had haar gevraagd of ze ‘iets wilde gaan eten’ - een van de vele code-uitdrukkingen in haar beroep,

die kon leiden tot lucratief betaald nachtelijk werk.

En soms zelfs ook een maaltijd.

Ze had zijn aanbod geaccepteerd, maar in plaats van naar een restaurant of hotel te gaan, had hij haar naar een lawaaierige disco geleid, waar hij een groep andere Arabieren leek te kennen. Ze was er nooit achter gekomen waar hij werkelijk vandaan kwam omdat zijn Engels slecht was en zij geen Arabisch sprak; ze dacht wellicht uit Abu Dhabi.

Ze kende de disco niet, maar het was te druk en te luidruchtig voor haar. De toiletten stonken en Ali gedroeg zich 'raar' tegenover zijn maten, pronkend met zichzelf en met haar. Hij had nog een fles whisky gekocht en had op een vreemde manier gedanst. Hij had te veel aan haar getrokken, haar te hard vastgepakt, haar geduwd, haar voor de ogen van zijn vrienden laten paraderen.

Ze had het al emaal moeten zien aankomen, dacht ze. Tien jaar in Pattaya had haar veel geleerd, maar soms kon ze nog steeds te koppig zijn om naar haar intuïtie te luisteren.

Soms, in ieder geval. Als ze niet zo'n goedmoedig persoon was geweest vanaf haar geboorte, had Pattaya vreselijke dingen met haar karakter kunnen doen.

Zou ze nu wel moeten luisteren? Opstaan, zich aankleden en wegsluipen, de 1.000 Baht opgeven? Nee! Hij kan me wat!

Ze grinnikte in zichzelf: 'Hij kan me wat' was niet bepaald van toepassing voor hem gisteravond. De lul! Hij was er niet in geslaagd om hem omhoog te krijgen! Maar goed ook

- ze had geen medeleven. Hij had niet gezegd dat hij sodomie, anala seks, wilde. Als hij dat wel had gezegd, was ze niet met hem meegegaan. Nou, niet voor 1.000 Baht in ieder geval. Ze hadden de disco na een uurtje, rond 1 uur 's nachts, verlaten en waren met zijn vrienden op sleeptouw teruggegaan naar zijn hotel. Gelukkig hadden ze niet mee naar binnen wil en gaan, maar ze hadden op een vreemde manier gelachen, ook al kon ze niet begrijpen wat ze zeiden.

Ze hadden hem op de rug geslagen en suggestief naar haar geknipoogd. Onvolwassen, had ze destijds gedacht, maar nog steeds raar voor mannen van hun leeftijd. Misschien hadden ze beschermde levens geleid. Misschien was het hun eerste voorproefje van vrijheid, ver weg van hun dorp en de waakzame ogen van hun oudsten. Ze had hetzelfde soort gedrag gezien bij een aantal Thaise dorpingen tijdens hun eerste reis naar Sin City, ook wel bekend als Fun City of Paradise of Pattaya, afhankelijk van de morele visie. Hoe dan ook, ze waren uiteindelijk bij zijn kamer aangekomen en al es leek normaler te worden.

Ali was zeker dronken, maar zij ook. Ali bood haar een douche aan en ze had het aanbod aangenomen.

Hij had haar een schone handdoek gegeven en buiten gewacht tot ze klaar was, en terwijl zij in bed stapte, had hij ook een douche genomen. Al es weer normaal, dacht ze. Ze kon dit nu wel aan - ze was weer terug op bekend terrein. Toen had hij het licht uitgedaan en was hij naar het bed gegaan, struikelend

over een schoen of iets dergelijks. Hij had iets gemompeld in het Arabisch, zij had gegiecheld, en toen was hij op het bed gesprongen en begon weer raar te doen. Het was moeilijk uit te leggen. Hij had de lakens van haar afgetrokken, maar zonder haar pijn te doen. Hij had haar zeker bang gemaakt, maar niet te veel. In het begin, in ieder geval. Toen had hij haar op haar buik gegooid en met een arm om haar middel haar bil en naar hem toe geheven.

Prima, dacht ze: doggy-style - dat vond ze leuk! Maar hij probeerde hem erin te duwen waar ze het niet leuk vond en hij werd boos dat ze niet meewerkte. Hij was weer beginnen te mompelen in het Arabisch en sloeg haar nu hard op haar rug, als een cowboy op een paard. Heel hard - veel te hard. De klootzak! Misschien zou ze naar de jongens gaan. De lul!

Uiteindelijk, na een minuut of tien, was hij ingestort op het bed naast haar zonder zijn missie volbracht te hebben. Hij had iets onhoorbaars gezegd en was toen vrij snel in slaap gevallen. Ze had het al eemaal al eens eerder gezien: een kerel drinkt een paar drankjes, wordt geil, drinkt te veel, kan hem niet omhoog krijgen en geeft de vrouw de schuld van zijn schaamte. De lul! Dat is nog geen reden om gewelddadig te worden, dacht ze.

Veel mannen waren net als kleine jongens in bed, met hun ego's en driftbuien en oh-zo gemakkelijk gekwetste trots. Op een dag zou ze een goede man vinden die voor haar wilde zorgen en van haar wilde houden en die niet getrouwd was, ze lachte.

Ze lag daar en vroeg zich af of hij haar blauw had geslagen,

of zelfs had laten bloeden!

Oh, dat hoopte ze niet! Ze zou hem laten boeten, als hij dat wel had gedaan! Ze was echter niet het wraakzuchtige type en al snel verveelde ze zich bij het plannen van hol e daden van wraak waarvan ze wist dat ze die waarschijnlijk niet zou uitvoeren.

De tijd verstreek langzaam en al snel viel ze weer in slaap, voor de zoveelste keer die nacht.

Ali kon iemand naast hem voelen toen hij wakker werd, maar hij kon zich niet herinneren wie het was of zelfs van welke sekse. Hij was wakker geworden met het gezicht naar de persoon toe, maar had zijn ogen nog niet geopend. Hij besloot zich om te rol en en zijn partner de rug toe te keren, terwijl hij stiekem gluurde. Laat het alstublieft een vrouw zijn,

dacht hij. Hij wilde echt niet dat zijn collega's van het booreiland hem met een jongen zouden betrappen. Hij had ze gisteravond op weg naar huis gezien, nietwaar?

Oh, laat het alsjeblieft een vrouw zijn, herhaalde hij tegen zichzelf toen hij zich omdraaide. Oh, godzijdank! Ze zag er ook best goed uit! Heel goed zelfs, en in de bloei van haar leven, in haar late twintigen jaren, schatte hij. Oh, hij kon later met opgeheven hoofd aan zijn maten opscheppen over zijn capaciteiten. Hij kon zich niet helemaal herinneren wat ze hadden gedaan en het kon hem op dit moment niets schelen. Zijn mond voelde zo droog als het woestijnzand. Hij moest snel wat water en een paar aspirines halen. Opstaan zou haar zeker wakker maken, maar wat was haar naam? Oh, shit! Ach, achter de naam zou hij

wel komen - het was tenminste geen man of jongen!

“Lak, Lek, Lik” mompelde hij. Klonk bekend. Hij ging voor de middelste, want hij was de middelste zoon van drie. Gods wil! Hij besloot ervoor te gaan en sprong uit bed en pakte een handdoek op terwijl hij op weg was naar de badkamer. Veilig in de badkamer aangekomen dronk hij een glas water, pakte twee aspirines en ging op de wc-bril zitten om te herstellen. Hij had zich te snel bewogen en zijn hoofd tolde. Wat een nacht moest dat geweest zijn!

Geen wonder dat de profeet Mohammed alcohol ontmoedigde, wat juist een Arabisch woord was, zo niet een Arabische uitvinding. Hij zou van nu af aan een goede moslim zijn en nooit meer drinken. Zijn ouders en de geschriften hadden gelijk. Hij zette de douche aan en zat daar een paar minuten te kijken naar het lopende water, terwijl hij zich de vorige avond probeerde te herinneren.

Hij had een oogje gehad op een van de katojadansers in een pub genaamd ‘Night Fever’ in Boyz Town, en hij ging er altijd heen wanneer hij bij zijn vrienden weg kon komen. Hij was daar gisteravond geweest, maar hij had toch niet met de jongen gesproken? Nee, hij wist dat hij te verlegen was om er in deze fase van zijn leven ‘voor uit te komen’. Hij had dus een tijdje rondgezworven en was op de terugweg een rustige, lege bar binnengelopen om zijn vrienden te ontmoeten.

Daar is waar hij Lak, Lek, Lik moet hebben ontmoet. Oh, ja. Hij had een fles whisky gedronken, bovenop wat hij al op had.

Het begon hem al eemaal te dagen toen hij onder de douche stond en het koele water de verwarring en pijn weg liet stromen.

Toen was hij naar zijn vrienden gegaan, zij het een paar uur te laat, en had hij nog een fles whisky gekocht als verontschuldiging. Ze hadden al eemaal een goede nacht gehad en waren hun eigen weg gegaan. Dat was het – niets aan de hand! Hij zou nu naar buiten gaan, glimlachen naar Lak, Lek, Lik; haar geven waar ze om vroeg, en iedereen zou blij zijn. Hij droogde zichzelf af en opende de deur.

Ze zat rechtop in bed met de lakens strak om haar heen tot aan haar nek opgetrokken, en keek hem recht in zijn ogen aan. Ze had de angstige blik van een konijn in een zoeklicht.

Het maakte hem zenuwachtig, maar hij wist niet waarom.

“Goedemorgen, Luaek,” mompelde hij, zo brutaal als hij durfde. “Heb je goed geslapen?”

“Mijn naam Lek,” zei ze, “en nee. Ik niet goed geslapen. Je wilt me in kont neuken en ik vind niet leuk. Je sloeg me te veel! Ik niet gelukkig. Misschien ik naar de politie gaan om ze te vertellen over jou. De politie neemt jou mee naar Monkey House en man neukt je in je kont en je houdt niet van als ik.”

Ali had gedacht dat het te goed ging, maar hij zei:

“Snel, snel. Ga douchen, Lek, en we praten erover nadat je klaar bent.”

Lek sloeg de handdoek, die ze altijd bij haar kussen bewaarde, om haar heen en liep de badkamer in zonder Ali nog een blik waardig te gunnen. Ze sloot de deur zo hard en luidruchtig

mogelijk, en begon hoorbaar te snikken.

Ze hoopte tenminste dat het van buitenaf hoorbaar was. Dus, ze zette de douche aan en begon nog luider te schreeuwen van de pijn, al een maar om er zeker van te zijn dat hij het hoorde. Ze inspecteerde zichzelf in de spiegel en was blij om te zien dat er geen tekenen

van bloed of blauwe plekken waren en toen het koele water de pijn uit haar mooie achterwerk liet stromen, begon ze haar plan te smeden.

Na het douchen deed ze de handdoek weer om en hinkte ze de slaapkamer in, waar Ali, al gekleed, in afwachting zat. Een goed teken, dacht ze bij zichzelf. Ze was ontsnapt aan een herhaling van de vorige nacht. Ze ging voorzichtig zitten, ervoor zorgend dat Ali zich goed bewust was van haar ongemak. Ze gaf nog een kreun van pijn.

“Hé, hé, hé, hé, hé! Oi! Ik heb pijn,” kreunde ze terwijl ze over haar rechterbil wreef. “O, Ali, waarom jij mij slaan gisteravond zo veel? Ik ben een goede dame voor je, maar je sloeg me te veel. Ik denk dat je me doodt. Je bent gek. Ik denk dat ik naar Mama San ga en haar vraag wat doen. Misschien ga ik naar de politie, jij geen goede man zijn, Ali.”

Ze kleepte zich aan zonder ook maar een centimeter vlees te laten zien, op een manier dat al een vrouwen, die in een klein huisje met een grote familie zijn opgegroeid, weten hoe ze dat moeten doen, en Ali durfde niet te vragen om de verwondingen te zien. In werkelijkheid was Ali een aardige en fatsoenlijke man

en de flitsen van de vorige nacht begonnen al door te dringen tot zijn wazige bewustzijn. Hij schaamde zich - hij kon zich niet herinneren dat hij ooit eerder een vrouw had geslagen. Hij wist dat hij haar moest sussen en hij wist dat dat geld betekende, maar niet noodzakelijkerwijs veel. Hij zei:

“Lek, het spijt me echt heel erg. Ik weet niet wat me bezielde. Ik was erg dronken. J'etais mal. Ik denk dat iemand iets in mijn drankje, drugs of iets dergelijks, heeft gedaan. Ik wil je gelukkig maken: je heel goed laten eten in een goed restaurant en je betalen om ‘dank je wel’ te zeggen. Je suis desolé. Het spijt me heel erg, vergeef me alsjeblieft. Ik heb echt een goed hart. Ik heb nooit eerder een mademoiselle geslagen.”

Lek keek hem vanuit het bed aan met haar grote, bruine, hindeogen terwijl ze haar haren kamde en een traan wegveegde.

“Oké,” mompelde ze, “maar ik wil jij me 2.500 Baht geeft om naar dokter te gaan voor zalf en te eten in ‘Savoy Restaurant’ en ik wil niet meer jou zien. Jij gek soms. Ik jou niet geloven meer! Niet naar bar komen om me te zoeken. Ik laat vriendje daarvoor zorgen.”

Eigenlijk was dat wel het laatste wat Ali overwoog, dus hij knikte instemmend en keek zo berouwvol als hij maar kon. Van binnen was hij opgelucht; hij had het gevoel dat hij er licht vanaf was gekomen. Het zou hem een kwart dagloon op de booreilanden kosten en hij was ontsnapt aan een vervelende aanvaring met de politie.

Hij wist dat een niet-uitgelokte aanval op een Thai zeer serieus

werd genomen door de politie, en dat het zou betekenen dat hij minstens een paar nachten in de beruchte Pattaya gevangenis 'Monkey House', zoals de gevangenis ook wel bekend stond, zou moeten doorbrengen, plus een boete zou moeten betalen van waarschijnlijk 20.000 Baht, waarvan de helft waarschijnlijk naar Lek zou gaan als compensatie.

Hij zou zelfs kunnen worden gedeporteerd en op de zwarte lijst worden gezet zodat hij Thailand niet opnieuw zou kunnen binnenkomen. Dan zou hij zijn vrienden moeten uitleggen waarom hij niet naar Pattaya wil gaan op hun volgende vakantie. Oh, nee, nee, nee, nee, nee, nee, nee, nee. Beter om nu te betalen en te proberen te leren van deze ervaring, als hij zich maar kon herinneren wat die ervaring precies was.

Lek was klaar met aankleden en bracht een beetje make-up aan - ze gebruikte nooit veel make-up, en had het ook niet echt nodig. Ali vond dat ze er iets gelukkiger uitzag, wat hem ook opvrolijkte, en binnen tien minuten liepen ze het hotel uit, de hete ochtendzon in. Lek had al de schijn van mankheid laten varen toen ze het hotel verlieten en de 300 meter naar het noorden begonnen te lopen, langs de Second Road naar de kruising met Central Pattaya Road of Pattaya Klang, zoals het in het Thais bekend stond, waar het Savoy op de hoek lag.

Lek hield van deze tijd van de dag - rond 11 uur 's morgens - omdat Pattaya pas rond 10 uur 's ochtends tot leven kwam, en al es en iedereen vol energie en hoop zat, dat een nieuwe dag brengt - behalve dat het in

Pattaya natuurlijk om de nacht gaat, dus de dag gaat een beetje later van start. Ze huppelde met een glimlach op haar gezicht, en bleef zo'n twee meter achter Ali.

Ze deed dit om verschil ende redenen: ten eerste omdat ze wist dat de meeste Arabieren er de voorkeur aan gaven om voor 'hun dames' te lopen; ten tweede omdat ze niet echt met hem gezien wilde worden (veel mannen keken haar, zoals gewoonlijk, vol waardering aan, en van achteren Ali kon ze naar hen glimlachen, zonder zijn trots te verstoren) en ten derde, omdat ze een paar weken eerder een grapje had gehoord dat haar nog altijd aan het lachen maakte.

Ze herhaalde het nog eens in haar hoofd: 'Uit een onderzoek in Afghanistan bleek dat de meeste vrouwen voor de Amerikaanse interventie drie meter achter hun mannen liepen, maar dat dit na de interventie was toegenomen tot tien meter. Op de vraag waarom, antwoordden de meeste Afghaanse vrouwen glimlachend: "Landmijnen".' Ze legde haar handen over haar oren en zei zachtjes: "Boem," terwijl ze een sprongetje maakte en glimlachte naar een farang – een buitenlander.

Ze was een van de mooiste vrouwen in Pattaya, wat een van de mooiste vrouwen in Thailand betekende, wat een van de mooiste vrouwen ter wereld betekende, en ze wist het.

Geen enkele man zou haar 'niet mooi' noemen, en ze had ze altijd voor het uitkiezen. Ze betaalden dan ook graag voor het voorrecht. Het gaf haar een gevoel van macht en een gevoel van eigenwaarde, hoewel ze zich realiseerde dat ze nog slechts

een jaar of vijf van het goede leven kon genieten. Ze had een opmerkelijk leven geleid voor een Thaise vrouw.

Ze had honderden mannen ontmoet uit bijna elk land in de wereld en de meeste van hen waren vriendelijk en genereus en, helaas, getrouwd. Geen van hen had haar ooit meegenomen naar zijn thuisland, maar ze had in de beste hotels verbleven en gegeten in de beste restaurants, voor ongeveer een decennium. De meeste van haar relaties waren geen one-night-stands, zoals de meeste mensen dachten.

One-night-stands wilde ze niet. Haar strategie, die in de loop der jaren was verbeterd, was om eerst iets over de man te weten te komen. Ze wilde de volgende dingen altijd weten: hoe lang hij nog in Thailand verbleef, waar hij vandaan kwam, hoe oud hij was en of hij getrouwd was. Hoe langer hij in Thailand zou verblijven, hoe beter ze een relatie met hem kon opbouwen en hoe meer kans ze had om hem verliefd op haar te laten worden.

Het land van herkomst was belangrijk, omdat ze een voorkeur gaf aan mannen die in een land woonden waar zij zelf ook graag wilde wonen. Ze gaf de voorkeur aan Groot-Brittannië, maar ook Amerika, Canada, Frankrijk of Duitsland zouden goed zijn. Ook de leeftijd was belangrijk, omdat het van invloed kon zijn op zijn visumstatus in Thailand, en het was duidelijk essentieel om te weten of hij getrouwd was of niet.

Haar gemiddelde relatie, gebruik makend van de kennis die uit deze vier vragen was verkregen, duurde twee tot drie weken. Zeer, zeer zelden had iemand haar verlaten vóór zijn vlucht

naar huis. Soms was ze een maand of langer bij dezelfde man geweest. Sommige mannen hadden haar zelfs meegenomen naar andere Thaise steden als metgezel en tolk. Ze was al vele malen naar Chiang Mai, Phitsanulok, Ko Samui en Phuket gevlogen op andermans kosten.

Soms kwamen mannen terug en vroegen om haar, omdat ze elkaar op vorige vakanties hadden ontmoet. Anderen schreven sporadisch of stuurden e-mails - niet dat haar geschreven Engels goed genoeg was, maar sommigen van de oudere vrouwen specialiseerden zich in het vertalen en voorlezen van deze brieven aan de meisjes en het opstellen van geschikte romantische antwoorden. Lek deed dat zelden; het leek een beetje te veel op bedelen en het was oneerlijk.

Er waren ook een paar enge tijden geweest, maar te weinig om te noemen. Niet veel mannen, zo leek het, zouden helemaal naar Pattaya vliegen om problemen te veroorzaken en het risico te lopen tien jaar of meer door te brengen in het 'Bangkok Hilton', een leven dat te vergelijken viel met scènes uit de film 'Midnight Express'. Ze was nooit gesneden of

verkracht zoals sommige andere meisjes. Sommige meisjes waren zelfs vermoord teruggevonden en er waren geruchten dat sommige meisjes tegen hun wil waren meegenomen naar buitenlandse slavenbordelen.

Ze hoopte dat het al een maar geruchten waren. Gelukkig was zij zelf nooit verstrikt geraakt in de donkere kant van de seksindustrie. Ze wilde niet eens aan kinderprostitutie of

pedofilie denken, maar ze had altijd beide ogen open gehouden voor dit soort misbruik. Ze zou niet aarzelen om aangifte te doen bij de politie.

Ze had zelfs een mooi bedrag kunnen sparen voor haar noodplan, voor als de onvermijdelijke pensioen dag zou aanbreken en ze terug zou gaan naar haar dorp, tenzij ze een rijke, al eenstaande buitenlander ontmoette natuurlijk, die haar en haar dochter wilde meenemen naar zijn eigen land. Dat was het doel, dat was de ultieme droom en ze probeerde die al tien jaar te verwezenlijken. Het noodplan was om een klein winkeltje in het dorp te openen en met een vriendelijke boer te trouwen. Waarschijnlijk zou ze in dit scenario genoeg moeten nemen met een oudere man, waar ze voor zou zorgen, als hij aardig was tegen haar dochter.

Als ze in haar dorp was gebleven, zou ze nu ongeveer twaalf jaar getrouwd zijn geweest met een boer van haar eigen leeftijd en drie of vier kinderen hebben. Niet dat zo'n leven slecht zou zijn geweest, maar ze had moeten vertrekken en nu zei ze tegen zichzelf dat ze blij was dat ze niet vastgeketend was aan de routines van een huis en een boerderij, terwijl ze de wereld aan haar voorbij zag gaan op een televisiescherm.

Ze had vrienden die direct na hun schooltijd voor het huwelijksleven hadden gekozen, en ze had het gevoel dat de meesten van hen jaloers waren op haar speelmeisjes levensstijl, haar rekken vol met mooie kleding en haar verhalen en foto's van prachtige locaties met rijke, gul e buitenlanders, die er niet twee

keer over na hoefden te denken om zo veel uit te geven aan een enkele maaltijd, een fles wijn of een cadeautje, waar de meesten boeren een maand voor moesten werken.

Haar dorpsvrienden en -familie hadden respect voor wat ze had gedaan, ondanks de manier waarop ze ervoor had gekozen om het te doen. Ze werden niet gehinderd door de westerse moraal. Vaak waren het juist de vrouwen van die mannen die naar Thailand kwamen om meisjes zoals zij te ontmoeten, die haar veroordeelden of ‘medelijden met haar hadden’. Ze had geen tijd voor hen of hoe ze dachten.

Zouden zij haar levensstijl financieren en voor haar moeder en dochter zorgen als ze niet deed wat ze deed? Als wat ze deed zo verkeerd was, zou ze daar op een dag zelf voor betalen in Karma. Daar had ze geen probleem mee; zolang haar oudere moeder en bijna tienerdochter maar in orde waren. ‘Doe goed, krijg goed. Doe fout, krijg fout’ was haar motto, en het motto van de monniken. En wat goed genoeg was voor de monniken was ook goed genoeg voor haar.

In haar dromerige toestand was ze Ali vergeten, en nu bevond ze zich naast hem, met zijn arm die zich om haar middel wikkelde en haar zachtjes het restaurant binnen duwde.

‘Ach ja,’ dacht ze, ‘het is een gratis lunch’ en Lek, zoals de meeste Thaise vrouwen, was erg terughoudend om een maaltijd af te slaan.

Ze zaten in het met airconditioning gekoelde gedeelte aan de linkerkant van het restaurant, en Lek bestelde loempia’s

en viskoekjes om te beginnen, gevolgd door een grote Rode Snapper, die bereidt werd in een visgerecht direct aan tafel, en gekookte Jasmijn rijst.

Lek demonstreerde haar gastronomische expertise en tafelmanieren door een perfecte combinatie van sauzen te bestellen voor het voorgerecht, Ali te helpen bij het ontgraten van de vis en door te adviseren in het koken van de vis, terwijl ze tegelijkertijd haar eigen voedsel at.

Ze aten een goede maaltijd, maar spraken nauwelijks, wat evenzeer te wijten was aan de slechte beheersing van de Engelse taal, de spanning tussen hen en hun kater. Toen ze

vijfenveertig minuten later hun eigen weg gingen, waren beiden blij dat de relatie op een vriendelijke manier was geëindigd.

Lek zag Ali rechts afslaan, vermoedelijk om terug te gaan naar zijn hotel bij Soi 9. Ze zwaaide naar hem en waagde zich toen de drukke Second Road op, waar ze kriskraste tussen de tiental en motortaxi's en Baht bussen die bij de stoplichten stonden te wachten.

Ze ging rechtsaf de Pattaya Klang op en liep de tweehonderd meter oostwaarts, ondertussen kijkend in de etalages, tot de volgende afslag rechts, Soi Buakhao. Ze berekende dat ze genoeg voorzorgsmaatregelen had genomen om Ali van zich af te schudden, als hij al had besloten haar te volgen. Ze hield niet van mannen die wisten waar ze woonde.

Ze was zo gelukkig dat ze er van straalde. Ze had het gevoel

dat iedereen kon zien hoe gelukkig ze was. Ze was in een lastige, potentieel gevaarlijke situatie beland, omdat ze niet naar haar instincten had geluisterd, maar ze had de slechte hand die ze had gekregen gespeeld, zoals in een echt pokerspel, en was er met evenveel geld uit gekomen als vele Thais in een maand verdienen, en ze had nog goed gegeten ook.

Lek wachtte op de kruising van Soi Buakhao en Pattaya Klang op een Baht bus om haar naar huis te brengen, maar ze veranderde van gedachten en besloot de hoek om te lopen naar de Thaise markt, tegenover het Naam Chai Restaurant, en een nieuwe rok te kopen om haar geluk te vieren. Het was een zeer warme middag in juni, maar de markt was levendig, zoals bijna altijd het geval was. Lek huppelde langs de fruitkraampjes aan de voorkant en kocht hier en daar wat fruit, pratend met de markthandelaren en medeklanten, op weg naar de kledingkramen aan de achterkant.

Ze bracht vijfenveertig minuten door met haar favoriete bezigheid, winkelen, voordat uiteindelijk haar oog viel op een mooie witte rok met haar Westerse sterrenbeeld geborduurd in pail etten op de dij aan de voorkant. De rok was zo'n 35 centimeter lang, precies de goede lengte om te kunnen pronken met haar mooie benen. Het sterrenbeeld op haar dij zou mannen uitlokken om nog verder omlaag te kijken, en omdat de rok wit was, zouden haar gebruikte benen er nog aantrekkelijker uitzien.

Ze was een Leeuw, geboren begin augustus en hoewel ze niet veel wist over de westerse astrologie, dacht ze dat ze een typische

vrouwelijke Leeuw was. Ze had gelezen dat Leeuwen agressief en dominant waren, maar dat gold volgens haar al een voor de vrouwtjes. Het was immers de vrouwelijke leeuw die de prooi achtervolgde en doodde.

Mannelijke leeuwen sliepen vooral veel en eisten eerst te eten op.

De mannelijke leeuwen gingen alleen aan het werk als er een roofdier of rivaal op het toneel kwam, en dan vochten ze al een voor de egoïstische verdediging van hun nageslacht en hun vrouwen - ze verdedigden niet noodzakelijkerwijs hunzelf. Wat een grap!

Ze kocht ook een korte witte blouse, die bij elkaar gebonden werd bij de taille, om de outfit af te maken. Toen sprong ze in een Baht taxi richting huis.

2 DE HUISGENOTEN

Lek gaf de chauffeur vijf Baht voor de rit, en sprong toen lichtvoetig de bus uit, alvorens de weg over te steken en naar het oude, maar onlangs gerenoveerde woonblok, waar haar appartement zich bevond, te lopen. Ze liep de drie trappen op en luisterde aan de deur. Er was geen geluid te horen, dus ze rommelde in haar tasje en haalde haar sleutel tevoorschijn.

Het was pas half twee, dus de meisjes sliepen waarschijnlijk nog steeds - ze stonden zelden op voor twee uur.

Ze liet zichzelf langzaam en stil binnen en deed de deur achter zich dicht. Lek kon het tweepersoonsbed met twee figuren onder de lakens zien en hoorde ze zachtjes snurken. Ze ging op handen en knieën zitten en kroop naar het voeteneind van het bed, waardoor ze

onder hun gezichtsveld bleef. Ze legde de sinaasappels die ze op de markt had gekocht naast haar vriendinnen neer. Eerst stopte het snurken en toen keken haar vrienden verbaasd op. Lek sprong op het bed en maakte zoveel mogelijk lawaai. Ze sprong op haar vriendinnen en trok de lakens van ze af.

Ze begonnen mee te springen, schreeuwend als verlegen schoolmeisjes. Toen knuffelden ze in een driehoek en stuiterden lachend op het bed. De drie meisjes kenden elkaar al hun hele leven. Ze waren opgegroeid in hetzelfde deel van hetzelfde dorp en waren naar dezelfde school en dezelfde Wat gegaan - zoals hun

ouders al emaal een generatie eerder hadden gedaan. Ze waren ook al emaal ongeveer even oud, met nog geen jaar verschil, hoewel Lek technisch gezien de oudste was. Ze was ook de wijste en snelste leerling en Goong en Ayr erkenden dit door de hoge achting die ze voor haar hadden.

Ze noemden haar ‘grote zus’, en zij noemde hun ‘mijn lieve kleine zusjes’, en ze zorgden al emaal voor elkaar alsof ze de enige familie waren die ze ooit in de hele wereld hadden gehad. Er was maar één persoon toegestaan om die driehoek te breken, en er een vierkant van te maken, en dat was Mama San, de baas en eigenaresse van ‘Daddy’s Hobby’, de bar waar ze al e drie werkten, en die ook uit hun dorp kwam, maar Mama San was ouder, meer een moeder dan een vriendin.

Plotseling grepen Goong en Ayr Lek, gooiden haar op haar zij en begonnen haar bil enkoek te geven. Lek liet een onvrijwillige schreeuw uit en de meisjes stopten onmiddellijk, omdat ze voelden dat er iets mis was. Lek was altijd wel in voor een lol etje.

“Wat is er aan de hand, grote zus?” vroeg Goong: “Je bent toch geen softie geworden, op je oude dag?”

“Nee,” antwoordde Lek, “Ik kan jul ie nog steeds al ebei de baas!”

“Maar waarom krijg ik bil enkoek?” Vroeg ze, terwijl ze al vermoedde wat het antwoord was.

“Wat is onze eerste regel? Je moet ons altijd laten weten waar je bent.” zei Ayr.

“Oh, ja. Ummm, sorry daarvoor” zei Lek. “Ik had geen

ontvangst op mijn telefoon. Ik heb wel geprobeerd om jul ie te laten weten waar ik was.”

“Onzin, grote zus! Waarom belde je niet vanuit de lobby van het hotel of verzon je een smoesje om vanuit een bar in de buurt te bellen, zoals je ons getraind hebt en erop aandringt te doen,” aldus Goong.

“Ja, nou, het spijt me heel erg. Het zal niet meer gebeuren,” antwoordde Lek.

“O, ik denk zeker dat het niet meer zal gebeuren,” zei Ayr, “Mama San liet ons tot vier uur ‘s morgens de straten voor je uitkammen en ze is boos op je. Misschien zou een tripje terug naar huis, voor een maand of wat, genoeg zijn om haar af te laten koelen. Hoe dan ook, dat is aan jou - je zult je verdiende loon krijgen als Mama San je ziet. Waarom schreeuwde je eigenlijk toen we je een klap op je kont gaven?”

“Ah, dat is een lang verhaal,” zei Lek, denkend zo snel als ze kon. “Gisteravond verliet ik de bar met een Arabier genaamd Ali, maar het klikte niet zo goed, dus we besloten om afscheid te nemen, al voor we bij zijn hotel aankwamen. Ik dacht eraan om terug te lopen naar de bar, maar het was al laat, dus belde ik een oude vriendin op die aan het werk was in een bar aan de Soi 8. Ze was aan het kletsen met twee knappe Engelsen en voor ik het wist, liepen we terug naar hun hotel. Nou, om een lang verhaal kort te maken,”

“Niet doen,” zei Ayr, “we wil en al es horen!”

“De mijne was een leraar en toen we bij zijn kamer, ik bedoel

zijn klaslokaal, aankwamen, legde hij me over zijn knie, trok mijn broek naar beneden en liet me aan zijn ding zuigen terwijl hij me bil enkoek gaf omdat ik mijn Engelse huiswerk niet bij me had. Woaoy! Hij was kinky! Het was heerlijk!”

“Vertel ons meer over die leraar, jij geluksvogel. Was hij lang en knap? Had hij een grote spier...., ik bedoel grote spieren,” giechelde Goong.

“Doe niet zo onbeleefd;” zei Lek, “je weet dat we niet over onze mannelijke vrienden zouden moeten praten, maar gewoon tussen ons in, hè? Hij was spontaan, knap, gul en umm, groot. Heel energiek ook, dus misschien kan ik maar beter een beetje slapen voor ik later aan het werk ga. Waarom gaan jullie twee niet douchen terwijl ik even naar buiten ga om iets te eten te halen. Waar hebben jul ie zin in? Iets bijzonders?”

“Een omelet voor mij,” riep Ayr vanuit de badkamer.

“Voor mij ook” voegde Goong daaraan toe, vanuit haar rugligging op het bed naast Lek.

Lek en Goong kletsten nog wat terwijl Ayr douchte, en toen ze klaar was, nam Goong haar plaats in en ging Lek naar het kleine restaurantje om de hoek. Ze was al snel terug in hun kamer en terwijl de twee meisjes aten, douchte Lek weer, verschoonde ze haar ondergoed in hun kleine, gedeelde slaapkamer en wikkelde een handdoek om zich heen.

‘Appartement’ was waarschijnlijk een te groot woord voor wat ze hadden, hoewel ze naar vele maatstaven wel een fatsoenlijke accommodatie hadden. Het zag er vaak uit als een kleine kamer

in een Chinese wasserij met beha's en slipjes die overal te drogen hingen, want ze waren veel te bescheiden, geloof het of niet, om mannen toe te staan hun ondergoed op de veranda te zien drogen.

Het appartement bestond uit een vrij grote kamer, ongeveer zes bij vijf meter, een kleine badkamer met douche en toilet en een klein balkon, waar ze de rest van hun kleding konden drogen. Het meubilair bestond uit een tweepersoonsbed, een koelkast, een ventilator, een grote kast, een ladekastje, een tafel, drie stoelen en een elektrisch fornuis. Ze hadden ook een waterkoker voor warm water en thee gekocht; een rijstketel (die in Thailand als essentieel werd beschouwd); een TV; bestek en serviesgoed. Ze betaalden er 3.500 Baht per maand voor, maar ze huurden er al vijf jaar, en hadden nog drie jaar te gaan.

Het appartement lag centraal en niet ver van hun werk vandaan. Ze deelden het bed, maar geen van hen vond dat erg - meestal was er sowieso één van hen 'uit', dus het was zeldzaam dat ze met z'n drieën in het bed moesten slapen. Als ze wel samen moesten slapen, kregen ze weinig slaap, want dan was het net als de eerste nacht in een slaapzaal op de eerste dag van het schooljaar, met al het gegiechel en geklets.

Ze hadden de kamer verkregen met de hulp en garantie van Mama San, die zo ongeveer al es en iedereen in Pattaya leek te kennen. Ze deelden al es: kleding, eten en geld; ze deelden al e rekeningen en ze hadden al emaal dezelfde ambities: hun baan opzeggen en uit Pattaya weggaan met een fatsoenlijke, welgestelde man die van ze hield.

Ook deelden ze 30 jaar van gezamenlijke vrouwelijke mislukkingen.

Ze hadden een uur de tijd voordat ze normaal gesproken naar het werk moesten vertrekken, dus lazen ze, zoals gebruikelijk, onder het geluid van een pop programma op de televisie, stukjes uit tijdschriften aan elkaar voor, brachten ze hun make-up aan, en legden ze hun werkkleding klaar. Lek besloot die dag haar nieuwe kleding niet te dragen, maar ze trok het setje toch even aan voor haar vriendinnen. Zowel Ayr als Goong vonden dat ze er prachtig uitzag - net als Lek.

“Jul ie mogen ze altijd dragen, kleine zusjes, hoewel jullie dat misschien beter niet kunnen doen,” grapte Lek.

“Waarom niet? Denk je niet dat het ons ook goed zou staan?” vroeg Ayr met een pruil ip.

“Dat is het niet,” zei Lek, “maar jul ie zijn geen Leeuwinnen, of wel?”

Ze wisten al emaal dat de kleding bij ieder van hen goed zou staan. Ze waren al e drie verbluffend mooie vrouwen.

Om half vier sloten ze hun onvoldoende beveiligde appartementsdeur achter zich, en liepen naar het werk. Het was slechts een korte wandeling naar Soi Diana, waar ze Second Road zouden kunnen doorkruisen, maar ze besloten om een Baht Taxi te nemen langs Soi Buakhao naar het nieuw ontwikkelde Pattaya New Plaza net na Second Road, vanwaar ze bij Soi 7 aan het eind van de Beach Road werkten. Lek betaalde de vijftien Baht voor de

vijf minuten durende rit en ze draaiden linksaf de New Plaza in. Aan de rechterkant van de weg stonden een dozijn grote stal etjes met elk tal van dameskleding.

Het grootste deel van de kleding was goedkoop en vrolijk, kort en onthul end en gericht op de honderden barmeisjes die deze doorgaande weg gebruikten naar het belangrijkste

‘Girly district’ van Soi 7, Soi 8 en Beach Road. Maar de route had nog een voordeel, want terwijl ze op weg naar hun werk wat konden rondkijken tussen de kleding, genoten ze ook van al e aandacht die ze vanuit de bars tegenover de kraampjes kregen.

Ze liepen zij aan zij, wiebelden met hun bil en en zwaaiden met hun rokken, net als modellen op de catwalk, terwijl ze hun handtassen in een perfect ritme mee lieten deinen.

Al e mannen keken naar de meiden, en ze vonden het geweldig. Ze deden alsof ze niet merkten dat iedereen naar hen keek, terwijl ze er tegelijkertijd van genoten; af en toe wierpen ze een koele blik op de mannen.

Hun dienst was immers nog niet begonnen.

Lopend langs deze route, kwamen ze langs minstens vijftig bars met zo’n drie of vier mannen in elk van hen op dit vroege uur van de late namiddag. De meeste van deze vroege starters waren Britten - de doelmarkt voor Lek en haar vriendinnen. Door via deze route te lopen, kon ze de laatste mode in de kraampjes in de gaten houden, en tegelijkertijd Britse toeristen de kans geven om haar in de gaten te houden, en haar misschien te volgen naar het werk, als ze er zin in hadden. ’s Nachts, als ze op weg naar

huis zou zijn, als ze in ieder geval voor één uur het werk zou verlaten, kon ze die kansen verdrievoudigen, maar ze zou niet veel gelegenheid hebben om haar minnaar te beoordelen. Dan zou het eerder een wanhoopspoging zijn.

Ze kwamen vol goede moed aan bij Daddy's Hobby. Lek verwachtte een preek, en ook Ayr en Goong keken er naar uit. Direct nadat Lek hal o had gezegd tegen Joy, een van hun collega's, hoorde ze de stem al:

“Lek! Kom als de sodemieter hier! Nu meteen, zei ik!”

Iedereen wist wie het was en Lek haastte zich naar waar Mama San was, terwijl haar vriendinnen glimlachten en haar imiteerden.

“Hallo, Beou,” zei Lek, “Hoe gaat het vandaag met je? Heb je gisteren een fijne nacht gehad?”

“Hou op met die onzin! Wat is er gisteravond met je gebeurd? Je ging weg met die dronken Arabier, wat ik al stom vond, maar dat was aan jou. Hij betaalde de bar rekening voor je, dus oké, je gaf hem het voordeel van de twijfel. Dat zou ik niet hebben gedaan.

Waarom heb je er niet voor gezorgd dat je de naam van zijn hotel kreeg, voordat je met hem vertrok? Waarom heb je het niet aan iemand doorgegeven via de telefoon, toen je daar aankwam? Stomme koe!”

“Hoe denk je dat we ons gevoeld zouden hebben als je iets overkomen was? Wat als we vanmorgen in de krant hadden gelezen dat er vanochtend een ongeïdentificeerd meisje dood in

een hotel was aangetroffen? Jij stomme, egoïstische koe! Je weet hoezeer de andere meisjes tegen je opkijken en je bewonderen. Wat voor voorbeeld denk je dat je voor ze bent, eh? Eh?"

Lek begon: "Het spij....," maar kon haar zin niet afmaken.

"Houd je mond als ik tegen je praat. Heb je enig idee wat je ons hebt aangedaan? Enig idee? Ayr, Goong en ik hebben je vanaf middennacht tot vier uur vanmorgen op straat lopen zoeken, en vroegen aan iedereen of ze jou hadden gezien. De andere meisjes hebben al hun telefoonkrediet opgebruikt om rond te bellen voor je."

"Pff, meisje. Doe ons dat nooit meer aan," voegde ze er met een veel stil ere en liefhebbende toon aan toe, en gaf Lek een knuffel. Lek probeerde niet te laten merken dat de knuffel haar pijn deed.

"Sorry, Beou, echt waar, het spijt me," fluisterde ze in het oor van Mama San.

"Oké, lieverd. Oké," zei Mama San. "Jij bent mijn beste meisje, en ik heb je nodig om de anderen in het gareel te houden. Ik heb je nodig om ze veilig te houden. Ik vertrouw op jou om me te helpen mijn belofte aan hun moeders na te komen om hen veilig te houden. Ik heb je nodig om niet al een het goede voorbeeld te geven, maar om het perfecte voorbeeld te geven. Ik wil dat jij hun rolmodel bent. Daar ben ik nu te oud voor. Ze zien mij als hun baas, niet als een gelijke. Ik kan ze al een maar angst aanpraten. Jij kunt meer doen. Probeer het alsjeblieft voor mij, voor hen, maar vooral voor jezelf, hè? Oh, en ik wil

ook geen smoesjes meer horen over het pijpen van leraren in de ‘klaslokalen’ van het hotel.”

Mama San liet Lek los uit haar omhelzing, nam haar bij de arm en leidde haar krachtig terug naar de bar, waar de andere meisjes deden alsof ze de laatste hand legden aan hun make-up, terwijl ze eigenlijk al die tijd hadden geprobeerd te horen wat er werd gezegd.

“Lek heeft jul ie iets te zeggen,” zei Mama San, toen ze de arm van Lek losliet. “Vertel het maar!”

“Het spijt me echt heel erg dat ik jul ie vannacht zo ongerust heb gemaakt. Dat was onvergeeflijk,” zei Lek, terwijl ze probeerde zoveel mogelijk emotie in haar stem te leggen, maar ze werd afgeleid door wat Mama San net had gezegd. Hoe wist ze verdomme dat het verhaal van de Britse leraar verzonnen was?

“Ik weet niet waarom ik me niet heb gemeld, maar er is geen excuus. Het spijt me dat jullie je zorgen hebben moeten maken om me, en ook om de kosten die jul ie hebben gemaakt, zoals ik begreep. Als gebaar van dankbaarheid, stel ik voor om mijn barinkomsten van gisteren met jul ie al emaal te delen! Oké?”

Lek keek glimlachend om haar heen en verwachtte dezelfde reactie terug te zien, maar die kreeg ze niet.

“Mama San heeft ons al emaal al een achtste deel van jouw inkomsten achtergelaten,”

aldus Joy. “Maar toch bedankt.”

Dat zou ongeveer 300 Baht zijn geweest, dacht ze. Ze had immers een hele goede dag gehad. Er was een man geweest die

al vroeg een paar Lady Drinks voor haar had gekocht; dan nog een andere en tenslotte Ali: ze waren elk 30 Baht waard, en dan nog de helft van de barrekening, die was zo'n 400 Baht. Al met al 250-300 Baht dus - net boven de gemiddelde dagelijkse inname. Oh, nou ja.

Zo gaat het, dacht ze. Soms komt het, soms gaat het. Al was het meer dan ze had willen verliezen.

Mama San glimlachte, klopte Lek spottend op de schouder en ging terug naar haar kantoortje om de kassa klaar te maken.

Lek werd beschouwd als een grootverdiener op haar niveau. Ze had het waarschijnlijk goed kunnen doen als 'inwoner' in een van de grotere hotels in Bangkok of zelfs Pattaya, waar van meisjes een paspoort, een rijbewijs, baljurken en fatsoenlijke sieraden werden verwacht, maar Lek had dat werk nooit nagestreefd en had het ook nooit aangeboden gekregen. Als ze de baan aangeboden had gekregen, was ze waarschijnlijk toch bij Mama San gebleven, die ook uit haar dorp kwam. Ze was haar veel schuldig, of zo voelde dat voor haar, wat in haar ogen hetzelfde was.

Lek verdiende een 'normaal inkomen', hetzelfde als andere meisjes in haar werkgebied, van 3.000 Baht per maand. Haar werkzaamheden waren onder andere het aantrekken van klanten, ze aan de praat houden, en beschikbaar zijn als 'escort'. De meisjes die zich liever niet beschikbaar stelde als escort, zoals getrouwde meisjes, kregen 2.500 Baht per maand.

Bovendien werden beide klassen van werknemers

aangemoedigd om de mannen te vragen om drankjes voor hen te kopen die 'Lady Drinks' heten, meestal licht alcoholische (peren)cider, maar dan geserveerd in chique champagneflessen. De meisjes kregen hiervoor 30 Baht per persoon. Als de klant een biertje of een kopje koffie voor hen kocht, kregen ze niets, hoewel ze de klant dan toch gezelschap moesten houden, althans tot er een beter vooruitzicht was.

Dan was er nog de barvondst. Een barmeisje werd door haar baas betaald om in de bar te werken, en als een man haar 's avonds mee uit wilde nemen, dan wilde de baas een vergoeding voor het loon dat hij of zij had betaald. Dit werd een 'barrekening' of een 'barvondst' genoemd. Dit kostte de klant normaal gesproken tussen de 300 en 1.000 Baht.

De baas zou dit later met de werknemer delen.

Escort diensten hebben niets met de bar te maken, en zijn bespreekbaar tussen de klant en de escorte, en variëren tussen de 300 en 1.500 Baht of meer per nacht. Het kan veel meer of zelfs iets minder zijn. Lek vroeg altijd minstens 1.000 Baht per klant, nadat ze er eerst voor zorgde dat de man haar zoveel mogelijk Lady Drinks trakteerde, voordat ze haar thuisbar verliet.

Geen enkel meisje werd betaald voor het drinken in de bar van iemand anders. Als Lek gemiddeld 20 dagen per maand een 'vriendje' had, dan zou ze minstens verdienen: 3.000

basisloon; ongeveer 4.500 in Lady Drinks; 4.000 in barvondsten en 20.000 in escort diensten, in totaal ongeveer 30.000 Baht per maand, wat vier keer zo veel is als wat

een gewapende beginnende politieagent met een gezin en een hypotheek in een maand verdient. Verblijven in goede hotels en eten in de beste restaurants waren bijna al edaagse gebeurtenissen; cadeaus van goud en kleding waren regelmatige bonussen.

De barmeisjes druppelden binnen tussen vier en zes uur 's middags. Lek, Ayr en Goong begonnen graag vroeg, omdat veel van de vroege drinkers Britten waren, terwijl andere nationaliteiten graag wat later begonnen. De Britten waren meestal ook de meest gul e vakantiegangers, wat betekende dat er aan het eind van de maand meer drankjes werden uitbetaald. De Britten waren zeer geliefd in Pattaya, waarschijnlijk meer dan enige andere nationaliteit, maar ze werden net als ieder ander uitgebuit.

Als een Britse man in Pattaya aankomt, heeft hij gemiddeld 9.000 kilometer gevlogen en heeft hij 20 uur gereisd. Hij wordt blootgesteld aan zon, zand, goed, goedkoop voedsel, goede, goedkope accommodatie en duizenden mooie vrouwen, die al emaal graag urenlang met hem praten voor de prijs van een goedkoop, 100 Baht drankje.

Dit schokkeert de gemiddelde Britse man. Het is vrijwel onmogelijk om 7.000 Baht per dag uit te geven (een typisch budget voor één enkele vakantieganger), dus hij wordt vrijgevig en iedereen wint. Hem vroeg te pakken krijgen is de truc, terwijl hij nog steeds kan praten en zijn portemonnee nog niet kwijt is. Niet dat Lek ooit iemand 'gepakt' heeft; ze is er trots op

dat ze waar voor haar geld geeft. Ze wil dat mannen voor haar terugkomen, ze wil een permanente vriend.

Toen de meisjes klaar waren om te beginnen, en elkaar hadden bijgepraat over hun avonturen van de afgelopen nacht, ging Lek terug naar Mama San om zich opnieuw te verontschuldigen. Mama San rookte een sigaret, zoals gewoonlijk tijdens het werk, en keek naar Lek die haar naderde.

“Hoi. Vind je het goed dat ik je geld zo weggaf? Als je te weinig hebt, betaal ik het aan hen, maar ik moest een voorbeeld van je maken. Ik zou nooit meer in staat zijn om terug te gaan naar het dorp en hun ouders in de ogen te kijken als er iets met een van hen gebeurde, terwijl ze onder mijn hoede waren. Ik denk dat je je afvraagt hoe ik wist dat je met die Arabische kerel naar bed was geweest? Ali, was het niet?”

“Mmm,” antwoordde Lek. “Ja, prima van het geld, en ja, ik ben benieuwd hoe je wist over de Britse leraar en over Ali, maar als je me dat niet wilt vertellen dan is dat ook goed. Ik weet dat je sommige dingen graag geheim houdt, dat je zo je manieren hebt om overal achter te komen. Ik kwam eigenlijk naar je toe om te zeggen dat ik de hele nacht de kassa kan doen, zodat jij wat slaap kunt inhalen.”

“Aw, bedankt, liefje,” zei Mama San, en ze meende het. “Het zou met goed doen om eens met mijn voeten omhoog een goede film te kijken, nadat ik de baby in bed heb gelegd. Dan kan ik de oppas ook een nacht vrij geven. Ze zeurt de laatste tijd een beetje dat ze nooit tijd

heeft. Maar wie wel? Dat is wat ik zeg. Oké, ik maak graag gebruik van je aanbod. Geef me twintig minuten om mijn spul en bij elkaar te krijgen en ik ben weg.”

Ze had niets gezegd over hoe ze wist over de Britse leraar en Lek wist dat ze er beter niet naar kon vragen. Beou vergat nooit iets, dus als ze de vraag niet had beantwoord, was dat omdat ze dat niet van plan was. Lek keerde terug naar de bar.

De vrouw van de nachtwacht had wat rijst in de stomer gedaan en Beou had een zak varkensvleescurry en een zak gekookte groenten gekocht voor wie honger had. Het waren meestal de jongere meisjes die geen keuken hadden in hun woning, of tijdelijk te weinig geld hadden, en sommige van hen zaten nu te eten en profiteerden van de rustige vroege avond. De meeste meisjes hadden ooit eens in ‘Mama’s Keuken’ gegeten. Het kostte niet veel, en zo verzekerde Mama San zich ervan dat niemand honger had en dat iedereen genoeg energie had om tot één uur ‘s nachts te werken.

Mama was niet gek.

Mama San kwam op dat moment naar buiten met haar boodschappentassen en de sleutels van haar motor.

“Oké, dames, ik ben er nu vandoor. Gedraag jul ie,” kondigde ze aan. “Lek heeft aangeboden om vanavond voor me in te val en, dus, terwijl ze niet in actie is, is dit jullie kans om fatsoenlijke kerels aan de haak te slaan. Tot morgen al eemaal. Oh, en Lek! Ik was het bijna vergeten. Je leraar kwam rond twee uur langs en zei dat ik je dit moest geven.

Blijkbaar had je het op zijn nachtkastje laten liggen.” Ze gooide haar nonchalant een kleine haarklip toe en vertrok.

“Woo, woo, woo, woo, woo, woo, woo, woo, woo,” joelden de meisjes.

Het verhaal was al bekend bij de andere meisjes en Lek wreef over haar bil en deed alsof ze zich schaamde.

De vroege namiddagssessie begon heel goed – vooral Britten van middelbare leeftijd, de meeste dronken en verbaasd dat ze zich in een land bevonden waar de bars vol zaten met jonge, vriendelijke vrouwen die bereid waren om met hen te praten, en dat die bars de hele dag open waren en bier verkochten tegen redelijke prijzen. Lek speelde haar rol als gastvrouw goed; ze had het al vele malen eerder gedaan. Ze zou een sigaret aanbieden aan degenen die er al een tijdje zaten, of een meisje aan hen voorstellen, of aanbieden om een partner te vinden voor een barspel. Ze had zich als boetedoening vrijwillig aangemeld als kassière, en dat betekende dat ze achterin de bar zat en het geld en de meisjes onder controle had, maar niet vaak naar de bar zelf kwam.

In Daddy’s Hobby, zoals de meeste bars, trokken de meisjes de klanten binnen door te dansen, te schreeuwen of te poseren, namen de bestellingen op en serveerden vervolgens de drankjes. Ze zaten ook bij de drinkers, als ze dat wilden, en probeerden Lady Drinks uit hen te krijgen. De bestelling ging naar de kassière, die er een rekening voor uitschreef. De bestelling noteerde ze vervolgens, of stopte een kopie van de rekening, in

het grootboek.

De klant kreeg een exemplaar in een bekerglas voor zich. Als hij wilde betalen, telde het meisje al e rekeningen bij elkaar op, en nam zijn betaling mee naar de kassière, die controleerde of al es in orde was. Ze markeerde vervolgens zijn rekening als betaald en verstrekke zijn wisselgeld, dat het meisje aan hem teruggaf in de hoop op een fooi. De kassière was dus gebonden aan de kassa, omdat zij de enige persoon was die toegang had tot de inkomsten en dus weinig kans had op enige actie. Om deze reden, en de nodige verantwoordelijkheid en vertrouwen, verdiende een kassière meestal twee keer het basissalaris van een normaal barmeisje.

Mama San werkte meestal als kassière.

Lek zat achter een middelgroot bureau, waarop het grootboek, een map voor de kopietjes van de rekeningen, een agenda, een cassetterecorder, een Cd-speler, en de afstandsbediening voor de TV lagen.

Ze was verantwoordelijk voor het audiovisuele entertainment en het nachtelijke entertainment.

Het werk was ritmisch. Zeven meisjes brachten regelmatig bestellingen binnen; er moesten rekeningen worden geschreven; het grootboek moest worden bijgehouden; tapes of cd's moesten worden gewisseld; er moesten veranderingen worden aangebracht; tv-kanalen werden veranderd; er werden pleziertjes en grapjes uitgewisseld. De tijd ging snel voorbij.

De vaste 'vriendjes', Barry en Nick, van twee van de meisjes,

Joy en Deou, arriveerden om negen uur om ze mee uit te nemen. Lek vond het belangrijk om, net als Mama San, extra haar best te doen voor de vaste vriendjes. De vaste 'vriendjes' waren een potentieel ticket uit Pattaya voor de meisjes.

Een man werd als een vaste vriend beschouwd als hij meerdere nachten achter elkaar voor hetzelfde meisje terugkwam. Het beste waren de mannen die net waren aangekomen. In dit geval had een meisje tot vier weken de tijd om hem voor haar te laten val en, om nog maar te zwijgen over het vaste salaris van 28 dagen.

Vaak regelde een vaste klant dat hij zijn vrouw om acht of negen uur in de thuisbar zou ontmoeten; ze dronken een paar drankjes (en Lady Drinks) en de barvondst werd discreet toegevoegd aan de eerste bestelling. Later zouden ze misschien wat gaan eten of naar een show gaan. Het meisje was gewoonlijk al vanaf vier of vijf uur aan het werk in de bar, voor het geval het vaste vriendje niet op kwam dagen. De huisregel was om deze mannen zich bijzonder te laten voelen. Al e meisjes kletsten met hen; al e meisjes boden aan om barspelletjes te spelen; al e meisjes behandelden hen als deel van de familie.

Een deel van de familie, maar geen deel van de sociëteit!

Niet al een het geslacht weerhield hen daarvan. Ook werden ze uitgesloten omdat ze buitenlanders of falang (zoals de blanken worden genoemd) waren. Het is belangrijk om het verschil te beseffen. Geen van de meisjes zou proberen het vriendje van een col ega te stelen. Elk meisje wilde hetzelfde en elk meisje

zou er al es aan doen om een vriendin te helpen haar ambitie te verwezenlijken. Als een vriendje langskwam terwijl zijn vriendin bijvoorbeeld aan het winkelen was of iets anders, dan zouden al e beschikbare meisjes hun aandacht op het vriendje richten, terwijl Mama San de vriendin discreet belde om haar te vertellen dat ze als de wiedeweerga terug naar de bar moest komen.

Lek nam een paar minuten vrij van haar papierwerk om de bar in te lopen; ze nam bestellingen persoonlijk op, schudde de hand van de klanten, vroeg ze of ze plannen hadden later die avond, en bood ze een sigaret aan. Daarna ging ze weer terug naar haar papierwerk. De rest was nu aan de meisjes en ze deden het tot nu toe erg goed.

Lek keek naar de vier personen, observeerde hun lichaamstaal en dacht: de meisjes hadden hun vaste vriendjes nu al een week, en ze hadden ze elke dag en nacht gezien, wat een heel goed teken was. De mannen verbleven in het Marriott en hadden dus geen gebrek aan geld; ze waren ongeveer vijfenveertig jaar oud, en waren waarschijnlijk niet op zoek naar een ervaring met verschil ende meisjes, zoals de meeste jongere mannen, en konden zelfs gescheiden zijn op hun leeftijd. Ze kleedden zich netjes. Ze kwamen allebei uit dezelfde stad in Zuid-Wales en waren samen over gevlogen. Het was hun eerste keer in Thailand en ze waren in de derde week van een verblijf van vier weken.

De meisjes hadden al e kans van slagen - de mannen waren zo goed als getrouwd met ze.

Ze zapte tussen de Tv-zenders om te zien of ze wat voetbal

kon vinden, misschien bleven ze dan nog iets langer - al e Britten hielden van voetbal, toch?

Twee van de andere meisjes, Porn and Or, leken het ook goed te doen. Ze speelden pool met twee goed uitziende Engelsen. Ze hadden een goede kans. De rest van de meisjes waren aan de voorkant van de bar, waar ze een poging deden om klanten de bar in te krijgen. Mott probeerde te paaldansen. Ze was er niet goed in, maar om eerlijk te zijn was de paal ook niet lang genoeg. Toch probeerde ze het en het was grappig, zo niet sexy.

Ayr en Goong trokken rond half twaalf twee dronkaards binnen en leken daar heel content mee, hoewel Lek vond dat de mannen niet goed genoeg waren voor haar vriendinnen. Ze bestelden een rondje en vroegen direct naar de ‘moeder overste’ van de bar. Ze hadden duidelijk enige ervaring in Thailand, maar niet in Daddy’s Hobby.

“Wat is de barvondst voor deze twee kleine meisjes?” Brabbelde een van hen onduidelijk.

“En spreken ze Engels,” voegde de andere daaraan toe.

Lek liep naar ze toe. Ze kon zien dat dit een delicate behandeling nodig had, dus vroeg ze Fa om de kassa over te nemen.

“Waarom jul ie niet eerst met Ayr en Goong praten? Drink wat. Maak vrienden,” stelde ze voor.

“Zijn mooie dames en spreken Engels ook. Mijn naam Lek, ik zeer goede vriendin van hen. Wat is jul ie naam?”

“Dit is Dougal, en je mag mij Jock noemen,” zei een van hen.

“Hal o Ayr, hal o Goong, mooie jonge dingen. Wil en jul ie iets drinken? En jij? Lek, zei je dat je naam was? Ben je klaar voor nog een drankje, Dougal?”

Dougal knikte en schudde de hand van Ayr.

Hun Schotse accenten zouden moeilijk te volgen zijn voor Ayr en Goong, dacht Lek. Het was al moeilijk genoeg voor haar. Toch spraken de meisjes wat Engels, zodat ze een soort van eenrichtingsgesprek konden voeren, als ze dat wilden. Lek ging ervan uit dat de Schotten geen Thais begrepen, hoewel ze goed inwoners van Thailand konden zijn en met hun vrienden in hun moedertaal spraken. Ze nam de gok:

“Weten jul ie zeker dat jul ie hiermee door wil en gaan? Ze zijn al aardig dronken en ze betasten jul ie nu al, in het vol e zicht. Waarom niet een paar Lady Drinks drinken, lachen, zorgen dat ze een fooi geven en ze later laten wegllopen? Het duurt niet lang meer voor de bar sluit, en we zouden samen naar huis kunnen gaan.”

Fa riep Lek voor een soortgelijke situatie aan de achterkant van de bar.

“Ga nergens heen of beloof niets totdat ik terug ben. Zeg ze dat de barvondst 500 Baht per persoon is. Praat over wat dan ook, ik zal niet lang wegblijven” adviseerde Lek.

“Sorry, jongens, ik kom over vijf minuten terug,” verontschuldigde ze zich in het Engels.

De twee Engelsen wachtten met Porn and Or, die, de routine kennende, het vragen om de rekening van de klanten hadden

vertraagd. Lek keek de meisjes in de ogen toen zij hen naderde en vroeg hen stilzwijgend of ze gelukkig waren met de situatie. Ze zeiden, even stilzwijgend, dat ze dat waren, dus verzocht Lek hen al emaal om om de hoek van de bar achter de stoel van de kassière te gaan zitten.

“Hallo! Mijn naam Lek,” zei ze tegen de Engelsen, “Jul ie vinden meisjes leuk? Wat is jullie naam?”

Ze stelden zich voor als John en Bob en schudden Lek de hand.

“Wat wil jullie met dames doen?” vroeg ze brutaal, maar zonder enige insinuatie.

“Umm, nou ja, we dachten eraan om iets te gaan eten en misschien later naar een club te gaan” zei Bob.

“Oh, geen probleem. Keuze aan jul ie. Porn and Or kennen Pattaya heel goed. Toon jul ie goed restaurant, goede club. Ze werken hier nu, je weet dat me moet betalen om ze vroeg te laten gaan? Niet veel geld. Vierhonderd Baht per stuk of ze verliezen geld. Begrijpen?”

Wat dames wil en doen na hun werk is hun keuze. Je moet met ze praten wat wil en ze. Jij begrijpt dat?” zei Lek die de situatie glashelder probeerde te maken.

“Ja, ik denk dat ik het begrijp” zei Bob “Wat denk je, John?.”

“Ik ben het er mee eens,” antwoordde hij iets sneller dan zijn vriend.

“Ja, prima” zei hij tegen Lek en hij glimlachte naar elk van de meisjes, die beiden straalden van blijdschap. “Zeer gelukkig.” Porn legde haar arm om zijn middel en omhelsde hem.

“Oké, goed. Jul ie allemaal gelukkig! Jul ie knappe mannen. Wil en jullie nog drankje hier of nu rekening? Hier goedkoop drinken, maar duur in restaurant.”

Bob koos voor nog een biertje en bood de rest drankjes aan. Lek accepteerde en knikte naar Fa om de rekening in hun bekerglas te zetten.

Ze glimlachte vriendelijk, nam een slokje van het drankje en vroeg aan de mannen: “Waar jullie verblijven? Jul ie hier lange tijd?” terwijl ze haar col ega's in de gaten hield.

“Oh, we verblijven bij ‘the Pig’ verderop in de straat. We zijn hier al drie dagen. Nog drie weken te gaan,” antwoordde Bob.

Lek had de informatie die ze wilde en ze verontschuldigde zich om terug te keren naar de Schotten. Ze hadden om de hoek gezeten, net buiten haar zicht, maar toen ze de hoek om liep zag ze dat ze niet meer op de plek waren waar ze hen had achtergelaten.

“Fa, waar zijn Ayr en Goong?” vroeg ze.

“O, ze zijn ongeveer 10 minuten geleden met die mannen vertrokken. Ze vertelden me dat je zei dat ik een barvondst moest schrijven voor 1.000 Baht, klopt dat? De mannen hebben nog twee rondes besteld, twee drankjes voor je ingelegd, de rekening betaald, en toen zeiden ze dat ze niet langer konden wachten, ze moesten gaan. Is dat goed? Heb ik iets verkeerd gedaan, grote zus? Oh, en Ayr zei dat ik je dit moest geven.”

Fa gaf Lek een papiertje, waarop de naam van een hotel en een kusje stond geschreven.

“Nee, nee, al es is in orde, zusje. Je hebt het goed gedaan. Ik ben gewoon een beetje moe, dat is al es. Ga Mott gezelschap houden en maak een halve fles whisky voor ons drieën open. Het lijkt erop dat iedereen ons verlaten heeft.”

Het was half één 's nachts en de nieuwe wet verplichtte hen om één uur 's nachts te sluiten.

Niet dat deze wet op grote schaal werd nageleefd of afgedwongen.

De enige tegemoetkoming die de meeste bars aan de nieuwe wet hadden gegeven, was dat ze de lichten en de muziek uit deden na de officiële sluitingstijd.

Er waren geen klanten meer, dus Lek verhuisde naar de voorkant van de bar en zat met Mott en Fa, die haar een whisky en frisdrank met ijs hadden ingeschonken. De meisjes die na middernacht nog in de bar zaten, deelden vaak een fles whisky. Lek vertelde hen haar grap over de landmijnen en ze lachten al eemaal. Er zou nu niet veel meer gebeuren, dus bood Lek de andere meisjes een vroege finish aan.

Terwijl ze dat deed, kwam de vrouw van de nachtwacht, Noi, aan.

Mott en Fa waren ongeveer 22 en 20 jaar oud en dachten dat het een goed idee zou zijn om hun geluk te wagen in Walking Street vannacht. Freelance, zoals ze dat noemden. Het was slechts vijf minuten rijden met de taxi. Toen ze de bar verlieten, zei Mott:

“Als we je leraar zien, moeten we hem dan zeggen dat je je

huiswerk nog steeds niet hebt gedaan?”

Lek gooide een flessendop naar haar toe en ze renden lachend weg.

Lek en haar oude vriendin, Noi, waren nu al een - niet voor de eerste keer.

Noi's taak was om voor de bar te zorgen nadat het gewone barpersoneel was vertrokken.

Ze sliep daar, maar als verdwaalde klanten op een bepaald moment van de nacht een drankje wilden drinken, bediende ze hen. De bar was ongeveer vijftien uur lang van haar -

van ongeveer één uur 's morgens tot vier uur 's middags. Noi kwam ook uit hetzelfde gebied als Lek, maar niet uit hetzelfde dorp, en ze praatten over hun familie thuis en haalden de laatste roddels in.

Lek had het te druk gehad om haar dochter te bellen en haar welterusten te zeggen, en naar haar dag te vragen. Ze was niet blij met zichzelf dat ze hier de tijd niet voor had genomen. Het was niet de eerste keer dat Soomsomai zonder de zegen van haar moeder naar bed was gegaan, maar het gebeurde niet vaak.

“Soomsomai begrijpt dat je moet werken, dat weet ik zeker. Ze is een slim kind,” troostte Noi haar. “Wat wil ze later worden, als ze klaar is met school? Heeft ze het daar ooit met je over gehad? Verpleegster, leraar, zoiets?”

“Nee, ze heeft het nog niet echt over een carrière gehad,” zei Lek, die de fles leegschonk in haar glas. “Ze is nog jong en heeft nog genoeg tijd. Het maakt mij niet uit wat ze gaat doen, zolang

ze maar gelukkig is en niet in een bar gaat werken net als haar moeder. Ze houdt van het verzorgen van dieren. Ze zorgt voor mama's kippen en verzorgt een paar varkens in de kudde van haar oom. Ze gaat er rechtstreeks van school naartoe om ze te voeren en met ze te praten. Misschien denkt ze er wel aan om dierenarts te worden.”

“Haar favoriete vak op school is informatica. Iemand heeft een paar computers aan de school gedoneerd en de kinderen leren daar nu over, maar je weet hoe het is. De klassen zijn te groot en de leerkrachten, met de beste wil van de wereld, weten niet echt veel van computers.”

“Sommige leraren spreken zelf bijna geen Engels, en hebben ook problemen met computers. Hoe hard ze het ook proberen, ze zijn niet echt geschikt om Engels en informatica te onderwijzen, wat ook gebaseerd is op de Engelse taal. De commando's zijn al emaal in het Engels, nietwaar? Misschien moet ik zorgen dat ze privélessen krijgt, en koop ik een tweedehands computer voor haar om thuis te oefenen. Het zou haar een voorsprong geven, nietwaar? Hoeveel denk je dat ze kosten? Weet je iets van computers?”

“Sorry, dat zou ik niet weten....”

“Ik ook niet. Ik weet niet eens hoe je zo'n ding moet inschakelen. En het internet? Moet ze dat ook gebruiken?”

“Oh, het heeft geen zin om het mij te vragen, schat,” zei Noi. “Ik ben hetzelfde als jij. Ze hadden geen computers op school, toen ik klein was. Ik ken niemand die er een heeft. Mijn baby,

Su, is nu 16 jaar en ze praat al een maar over baby's en huizen. Ze zal dit jaar haar school afmaken en binnenkort getrouwd zijn, denk ik. Ze wil geen carrière. Ze is niet ambitieus. Ze komt graag één keer per jaar op bezoek voor een vakantie, maar ze houdt niet echt van de stad, zelfs niet van Pattaya.”

“Ze is gelukkig thuis in het dorp. Met Soomsomai komt het wel goed, maak je niet te veel zorgen. Waarom ga je niet lekker op tijd naar huis? Het lijkt erop dat je vanavond het bed voor jezelf hebt. Ga en profiteer ervan. Ik zal hier wat opruimen en dan mijn tijdschrift lezen, tenzij er een charmante prins langskomt om me gezelschap te houden. Wie weet heb ik zoveel geluk.”

Lek glimlachte naar haar vriendin en sprong van de bar.

“Mmm, ja, je hebt gelijk, dat weet ik, maar je weet hoe het is. Ik voel me zo schuldig dat ik zo ver weg werk en geen tijd kan doorbrengen met mijn baby. Ik heb haar niet kunnen zien opgroeien en dat maakt me soms heel verdrietig. Meestal heb ik er vrede mee, maar soms, soms kan ik het gewoon even niet aan. Soms wil ik gewoon huilen en huilen.... het al emaal opgeven en terug naar huis gaan, met mijn staart tussen mijn benen als een geslagen puppy.

Waarom doen we dit, Noi?”

“Stil maar, ik weet het. Zo voelen we ons al emaal wel eens, op onze slechte dagen. Je doet het beste wat je kan voor je familie, en meer kun je niet doen, toch? Niemand kan dat.

Ga nu naar huis en geniet van een goede nachtrust. Ik zie je

morgenmiddag,” troostte Noi.

Ze gaven elkaar een lange knuffel, toen pakte Lek haar tas en rende over de smale weg naar een van de motortaxi's, die daar dag en nacht stonden te wachten.

Lek kende de jongens goed. Ze hadden vaak onderdak gezocht in haar bar tijdens een storm of kwamen binnen voor een kopje koffie om hen door een rustige periode heen te helpen. Ze zorgden als grote broers voor de lokale meisjes - zij waren de lokale bescherming of maffia.

“Hallo, Nong,” zei ze. “Geef je me een lift naar huis? Ik ben doodmoe. Waar is de baas vanavond?”

“Hoi, Lek, al es goed met je, meisje? Zo mooi als altijd. Mooi genoeg om op te eten, als je begrijpt wat ik bedoel. Zag je me maar als meer dan een taxiservice naar huis. Ik heb meer

tussen mijn benen dan al een een motor, hoor. Een grapje. Tuurlijk, spring maar achterop.

Ik weet niet waar Bong is. Je kent hem. Hij is de baas en kan doen wat hij wil. Ik ben gewoon de arme ingehuurd hulp en ik doe wat me gezegd wordt,” antwoordde hij.

Lek sloeg hem speels op zijn schouder en sprong achterop, in de dames zit:

“Oh, jij!” Zei ze. “Je zou doodval en van schrik als ik op een dag gebruik maak van wat er nog meer tussen je benen zit.”

Tien minuten later stond ze buiten haar appartement, en vroeg zich af of ze wel of niet iets te eten zou halen. Ze voelde zich verdrietig en eenzaam, maar ze besloot niets te eten te halen,

omdat ze zichzelf te ongezellig vond om dat iemand anders aan te doen.

De meeste mannen zouden hebben betaald om met haar te mogen praten, zelfs in haar melancholische bui, maar dat beseft ze niet.

In haar kamer voelde ze zich helemaal al een. Haar vriendinnen waren met een paar dronken sukkels, maar ze waren tenminste niet al een. Ze deed de ventilator en de TV aan en deed haar blouse en haar korte broek uit. Ze keek in de spiegel terwijl ze een badhanddoek om zich heen wikkelde. Niet slecht, dacht ze, maar hoe lang nog.

Zij deed haar BH en slipje uit van onder de handdoek, alhoewel niemand haar kon zien.

Het was een gewoonte geworden. Ze zat op het bed en zapte tussen de kanalen. Ze hadden geen kabel of satelliet, dus stopte ze bij een kanaal waar muziek werd gespeeld, en stapte onder de douche.

Ze dacht aan haar moeder die 61 jaar oud was. Hoe lang zou ze nog leven? Zou ze op een dag een vreselijk telefoontje krijgen dat haar moeder was overleden, voordat ze de kans kreeg om een laatste paar jaar met haar door te brengen? Zou Soomsomai trouwen en verhuizen, voordat Lek de kans kreeg om haar te helpen opgroeien? Dit waren mogelijkheden die te vreselijk waren om over na te denken, maar die tegenwoordig veel te vaak de kop opstaken. Ze zette de douche aan en smeekte het water om de gedachten weg te spoelen.

Maar dat deed het niet, en Lek ging op het bed liggen en hilde zichzelf in slaap - al een.

3 SCHOMMELS EN ROTONDES

Tijdens de nacht werd Lek meerdere malen wakker door een terugkerende nachtmerrie over haar moeder die dood onder aan de trap lag, en haar dochter schreeuwde om haar moeder om haar te helpen. Ze had eerder dezelfde droom gehad, maar ze kreeg die nu steeds vaker. Op een dag zou ze een telefoontje krijgen die bevestigde dat haar droom werkelijkheid was geworden. Ze was er zeker van dat het een profetie was.

Ze lag wakker in bed, zwetend van de zorgen over haar droom, maar probeerde om het nieuws van 12 uur op de televisie te volgen, toen Ayr en Goong terugkwamen. Hun goede humeur besmette Lek en al snel dacht ze niet meer aan de verschrikking van de nachtmerrie.

De Schotten waren veel beter gemanierd dan de eerste indrukken hadden gesuggereerd, en de meisjes waren zeer goed behandeld. Jock was bot en eerlijk, maar ook vriendelijk en vrijgevig. Dougal was stiller, zelfs een beetje verlegen, wat Goong zei dat ze graag in een man had. Ayr vond Jock dapper en moedig dat hij zich zo uitsprak. Hij was voor niemand bang en was 'zijn eigen man', zoals zij zei dat hij het had gezegd. Ayr vond hem aardig.

Lek stelde de gebruikelijke vragen: waar waren ze heengegaan? Wat hadden ze gedaan? En de belangrijkste vraag - zouden ze de mannen nog eens zien? Ze waren van Soi 7

vertrokken en hadden een privétaxi genomen naar het Naam Chai Restaurant in Soi Buakhao, voordat ze via verschillende kroegen bij de hotelkamers van de mannen uitkwamen, in de Siam Bay View op Second Road. Ze hadden er zelfs ontbeten en geluncht en de jongens hadden voor al ebei de meisjes een zwempak gekocht in de winkel van het

hotel, zodat ze gebruik konden maken van het zwembad. Lek was blij voor haar vriendinnen - ze hadden de laatste tijd niet veel geluk gehad en hadden, zoals altijd, niet veel geld meer.

Niet dat ze er om wakker leken te liggen. Ze lagen nooit ergens wakker van. Ze waren ware volgelingen van de ‘Waarom zou je je druk maken? Wat zal zijn, zal zijn’

levensfilosofie en Lek hield ervan en was er jaloers op. Ze hadden familie maar geen eigen kinderen, en ze geloofden dat Karma al es zou oplossen. De Karma van hun ouders, hun eigen Karma en de Karma van hun families zouden het al emaal op tijd onderling oplossen.

Dus waarom zouden ze zich zorgen maken? Lek wist dat dit axioma waar was; ze geloofde in Karma. Ze was een praktiserend, gelovend Theravada Boeddhist, maar ze was nog steeds bezorgd. Ze kon het gewoon niet al emaal aan het lot overlaten. Ze beschouwde het als een zwakte en als één van haar tekortkomingen.

Ze vroeg opnieuw: “Denken jul ie dat jullie ze ooit nog eens zul en zien?”

“Ik weet het niet,” zei Ayr. “Ik denk het wel. Ze zeiden

dat ze in Thailand werken aan de reparatie en verkoop van kopieerapparaten voor Xerox. Ze reizen op dit moment naar Bangkok en vliegen dan voor twee weken naar Chiang Mai voor zaken. Ze hebben ons net buiten afgezet met de taxi. Ze zeiden dat ze ons zouden opzoeken als ze terugkomen.”

‘Als’, niet ‘wanneer’, dacht Lek, maar ze zei het niet, om haar vriendinnen niet te ontmoedigen. Misschien gingen ze zelfs naar Bangkok om vanuit daar terug te vliegen naar Groot-Brittannië, dacht ze. Sommige mensen vertelden leugens alleen maar om zichzelf belangrijk te laten lijken. Lek had in haar tijd zonder enige reden veel smoesjes en leugens te horen gekregen. Het was een van de grote mysteries van het leven, waarom sommige mensen logen, terwijl er geen enkele rechtvaardiging voor was om het te doen.

Lek stond op, trok haar handdoek om zich en ging douchen.

Toen ze uit de badkamer kwam, had iemand een kop thee voor haar gezet en haar vriendinnen sliepen op het bed in hun handdoeken. Lek zette het geluid van de televisie zachter en ging naast hen liggen, met haar arm om Ayr heen. Binnen enkele minuten sliep ze weer, maar deze keer was ze tevreden. Blij om niet al een te zijn.

Ze werden om twee uur ‘s middags wakker, hun interne klokken hen terug leidend naar hun normale routine. Lek kleedde zich aan en ging naar buiten om iets te eten te halen, terwijl de anderen zich douchten, aankleden en zich klaarmaakten voor het werk. Lek zou ze daar ontmoeten omdat ze wat zaken te doen

had bij de Bangkok Bank op Second Road.

Ze bestelde een kleine portie groene kipcurry en rijst met een beker ijswater, at van harte voor dertig Baht, en sprong daarna in een Baht Taxi, in de hoop dat het de goede kant op zou gaan. Ze wist dat de taxi zeer waarschijnlijk haar kant op ging, en dat deed het ook - tot het einde van Soi Buakhao, links bij Pattaya Klang en dan rechts bij Tops Supermarket op Second Road. Ze stopte de Taxi bij Soi 6, betaalde vijf Baht en stak de drukke weg naar de bank over.

Het was het einde van de maand en dus tijd om rekeningen te betalen. Ze ging naar binnen en wachtte in de typisch lange rij tot het haar beurt was om geholpen te worden, wat ongeveer een kwartier duurde. Eenmaal aan de balie vulde ze vier identieke formulieren in: één om haar moeder 6.000 Baht te sturen, één om 1.000 Baht op de rekening van haar dochter te storten, één om 4.000 Baht op haar eigen spaarrekening te storten en één om 2.000 Baht van een lening te betalen. Ze overhandigde de formulieren en de 13.000 Baht -

twee maanden salaris voor veel mensen, vier maanden voor de wat armeren.

Ze was altijd vastbesloten geweest om zo veel mogelijk te sparen, maar niet al een voor zichzelf. Ze wilde dat haar moeder comfortabel kon leven en voor haar dochter Soomsomai kon zorgen, zonder zich zorgen te maken over geld, hoewel haar moeder overdag een parttime baan had, waarmee ze 500 Baht per week verdiende, terwijl Soomsomai op school zat, en elke

week dronk ze thee met de meeste andere ‘oudere’ vrouwen in het dorp in de Wat of tempel. Daarnaast had ze een ‘geheim fonds’ voor

Soomsomai’s opleiding en een ‘pensioenfonds’ voor zichzelf. De reden voor de terugbetaling van de lening was het oorspronkelijke motief voor haar om naar Pattaya te gaan.

Haar vader was een liefhebbende ouder en een hardwerkende man geweest, maar helaas geen financieel wonder. Hij was nu al tien jaar dood, Heer rust zijn ziel. Hij was gestorven op de vroege leeftijd van 51 jaar, gekweld door pijn en wroeging. Op een dag, nadat hij in de twaalf maanden daarvoor een opeenvolging van slechte oogsten had gehad, had hij 100.000 Baht geleend van de bank om land te kopen ‘terwijl de grond betaalbaar was’.

De bank had van hem geprofiteerd en, niet beter wetende, had hij een rente van 1,5% per maand geaccepteerd - een exorbitante rente omdat de lening op zijn land en huis was gewaarborgd. De situatie was verslechterd en toen hij ook nog diabetes kreeg, maakte hij zich zorgen dat zijn familie gedoemd was. De zorg om de terugbetaling van de lening had hem uiteindelijk gedood.

Dat en het zich niet kunnen veroorloven van de insuline die hij nodig had.

Een paar weken na de begrafenis arriveerde er een brief van de bank waarin werd gedreigd met inbeslagname, en dat was de eerste keer dat de familie iets over de lening te weten kwam - het was als een bom uit de hel gekomen. Die paar weken waren de slechtste tijd in het bestaan van haar familie geweest en ze

hadden al emaal naar een oplossing gezocht. Tot Beou's moeder op een dag had voorgesteld dat ze Beou zou vragen om een van hen een baan in Pattaya te geven. Beou had haar moeder verteld dat er genoeg geld te verdienen was in Pattaya en dat ze het heel goed deed. Dat moet wel, zo redeneerde haar moeder, want ze stuurde minstens 5.000 Baht per maand naar huis.

De familie had een lange discussie gehad over wat ze moesten doen. Moesten ze wat land verkopen? Dat zou de lening waarschijnlijk niet dekken. Hoe dan ook, ze hadden meer land nodig om winstgevend te worden, niet minder. Haar broers Long en Ngat waren respectievelijk achttien en zestien jaar oud en haar zusje, de kleine Chalita, was nog maar dertien jaar oud. Lang had de school al lang verlaten om zijn vader te helpen op het land, en nu zou Ngat de school ook moeten verlaten om Long te helpen.

Wat konden ze van Chalita verwachten? Ze was erg verdrietig door de dood van haar geliefde vader. Hun moeder werkte al op het land en kon niets meer doen. De enige optie voor Lek was om een zo goed mogelijke baan te krijgen, dus na veel verdriet hadden ze besloten om Beou's ticket terug naar het dorp te betalen, zodat ze kon uitleggen wat

‘werken in Pattaya’ inhield.

Beou, de nicht van Lek, was onmiddellijk teruggekomen en had uitgelegd dat Pattaya werd gezien als een paradijs voor buitenlanders. Al es was op hen gericht. De werkgelegenheid bleef dan ook vooral beperkt tot de amusements- en vrijetijdsindustrie. Beou had gezegd dat ze op dat moment al

actief op zoek was naar drie of vier extra meisjes en dat, als Lek dat wilde, en als de familie het ermee eens was, ze samen konden terugreizen, en dat Lek een bed in haar huis mocht hebben. Dat had ze over de streep getrokken. Ze hadden niet veel alternatieven en de gegarandeerde 2.000 Baht per maand plus fooien, zoals het toen was, was meer dan ze ter plaatse kon verdienen. Ze moest wel gaan.

Haar familie had die avond een afscheidsfeestje georganiseerd en het grootste deel van het dorp was aanwezig met eigen eten en drinken. Op het feest hadden haar twee beste vriendinnen Ayr en Goong zo veel gehuild bij de gedachte haar te verliezen, dat Beou hen ook een tijdelijke baan had aangeboden. Het zou voor hen al eemaal een avontuur zijn. Het zou Lek ook helpen om over haar man heen te komen.

De volgende dag hadden de vier een taxi genomen naar Phitsanulok, om vanaf daar de nachtbus naar Pattaya te nemen en hun avontuur te beginnen.

Lek was sindsdien begonnen met het afbetalen van de lening. De bank had zelfs de rente tot 1,75% per maand verhoogd, toen ze erachter kwamen dat Lek de lening zou terugbetalen, omdat ze het gevoel hadden dat de lening op de een of andere manier minder

zeker was. Nu, na 9 jaar en 11 maanden geen enkele maandelijkse betaling van 2.000 Baht te hebben gemist, had ze nog 1.725,95 Baht om te betalen, als ze het goed had berekend.

Het zou in ieder geval minder dan 2.000 Baht zijn. Wat zou

dat een euforisch moment zijn!

Ze besloot dat ze naar huis zou gaan en een varken zou roosteren om het moment met haar familie te vieren, en misschien zou ze ook Ayr en Goong mee terug nemen.

Ze verliet de bank met een opgetogen gevoel, zoals elke maand: één maand minder - één maand minder van de 120 maanden waarmee ze was begonnen; ze hield zich aan haar vaders belofte om de lening af te lossen; ze steunde haar familie; ze zorgde voor de opleiding van haar dochter en ze had ook iets voor zichzelf gespaard. Niet dat het altijd zo soepel was gegaan - er waren ook maanden geweest waarin ze al een haar moeder en de lening had kunnen betalen. Maar er kon nu niet veel meer misgaan. Ze liep de trap af en sloeg linksaf Second Road in.

“Misschien regent het later,” dacht ze terwijl ze omhoog keek, “maar wie kan het schelen.”

Lek kwam om kwart over drie bij Daddy's Hobby aan, waar Noi nog steeds in haar stoel zat te dutten. Lek ging naar binnen en stopte de rijst in de stomer, om haar vriendin te ontzien van dit werk.

“Ik slaap niet, hoor. Ik stond op het punt dat te doen, maar toch bedankt,” zei Noi.

“Oh, maak je geen zorgen. Ik ben vroeg en kan wel wat afleiding gebruiken. Ga je gang, knipoog een keer of veertig terwijl ik een kopje koffie voor ons maak. Heb je ook zin in een taartje? Neem niet de moeite om te antwoorden, ik haal er toch een voor je.”

Lek deed water in de stomer en in de ketel, deed een lepel koffiepoeder in elk van de twee kopjes en ging naar Tops om wat taartjes te halen. Toen ze terugkwam, was haar vriendin haar gezicht aan het wassen, en ze gingen al ebei zitten om hun koffie te drinken.

“Is er gisterenavond nog iets gebeurd?” vroeg Lek.

“Nee, zoals gewoonlijk, lekker rustig - precies zoals ik het graag heb,” zei Noi. “Om drie uur ’s nachts kwamen er een paar kerels naar binnen. Ze hebben een paar biertjes gedronken en gingen toen weg. Ze waren best in orde - niet zoals sommigen anderen. Een beetje aangeschoten, maar niet erg. Ze zeiden dat ze later misschien terug zouden komen om het lokale talent te bekijken. Ik vertelde hen dat we hier een paar echte toppers aan het werk hebben. Ze zagen er zelf ook niet slecht uit.

“Je kan het veel slechter treffen. De mannen waren beleefd, rond de veertig jaar, Brits, knap. Wat wil je nog meer? Ik heb ook geen trouwringen gezien. Ook geen sporen van ringen overigens. Ze liggen waarschijnlijk nog te slapen. Ze verblijven in een hotel om de hoek - daar ergens,” zei ze, zwaaiend in de algemene richting van Second Road.

“Ben je goed thuisgekomen? Geen onzin met Nong? Ik zag jul ie praten. We weten al emaal dat hij het probeert met al e meisjes. Hij denkt dat hij een echte vrouwenverslinder is, nietwaar? Maar ik denk dat hij je echt leuk vindt. Hij komt vaak ‘s avonds laat langs voor een praatje als het stil is of als het regent. Hij vraagt altijd naar je. Hij zegt dat zijn baas, Bong, jou ook leuk vindt.

Woaoy! Hij is erg knap. Vind je hem niet leuk? Hij heeft ook een dikke portemonnee. Je zou het slechter kunnen treffen. Als ik tien kilo zou kunnen afval en, zou ik hem zelf proberen te veroveren, maar niemand neemt me serieus met mijn maat. Ik kan me echter geen betere stimulans bedenken om af te val en, of wel,” lachte ze.

Noi was een lieve vrouw. Ze was ongeveer vijfendertig jaar oud, maar zoals bij veel mensen met overgewicht zag ze er vijf jaar jonger uit. Ze was zo’n twintig kilo te zwaar, maar omdat ze groot en lang was, zou ze er waarschijnlijk mooi uitzien als ze tien kilo kon afval en. Dat wist ze zelf ook. Ze had altijd een glimlach of een grijns op haar gezicht. Ze had altijd wel een grapje of commentaar klaar, en iedereen was altijd graag in haar gezelschap.

Echter leek iedereen, van beide geslachten, haar eerder als een ‘favoriete tante’ of ‘goede vriendin’ dan als een potentiële minnares leek te beschouwen. In werkelijkheid kon

niemand zich herinneren dat ze de afgelopen tien jaar ooit met iemand was geweest, van welke sekse ook, hoewel ze een vijftienjarige dochter had, dus er moet al die jaren geleden toch iets gebeurd zijn. Ze wist dat Beou het hele verhaal zou kennen, maar ze zou het nooit vragen. Als Noi wilde dat ze het wist, zou ze het haar zelf wel vertellen.

In de barwereld van Pattaya baatte het zeker niet om te nieuwsgierig te zijn naar andermans zaken.

Toch kreeg Lek soms de indruk dat Noi graag nog iemand zou

ontmoeten. Ze maakte altijd grapjes over het aannemen van een minnaar; ze vond het blijkbaar leuk om met mannen te praten; ze hield ervan om naar hen te fluiten als ze langsliepen; ze vond het leuk om met hen te drinken, maar ze trok zich altijd terug op dat laatste moment, meestal met een grapje om vervolgens zo snel mogelijk weg te komen. Er ging de ronde dat ze vroeger heel aantrekkelijk was geweest.

Dat was logisch, onaantrekkelijke meisjes gingen niet naar Pattaya - er was te veel concurrentie. Wellicht had ze zichzelf toegestaan aan te komen, juist om niet aan de man te raken. Maar waarom zou iemand dat doen? Ze leek geen gebrek aan zelfvertrouwen te hebben, maar misschien was dat maar schijn.

Ze stonden al ebei op. Lek nam de kopjes mee naar de gootsteen en waste ze af. Noi ging naar de kassa en telde het geld. Voor al es boven de 2.000 Baht, zou ze tekenen en het meenemen naar Beou's huis, voordat ze 'afklokte' en om een uur of vijf naar huis ging om haar dochter te zien.

Zestien uur per dag, zeven dagen per week, elke dag van de maand. Ze had toch niet veel tijd voor een liefdesleven.

Terwijl Noi haar motorsleutels pakte, seinde ze naar Lek om naar de straat te kijken.

“Woaoy! Dat zijn ze. Kijk! Dat zijn ze. Ik zei toch dat ze zeiden dat ze terug zouden komen. Ik vraag me af of ik een goede indruk op ze heb gemaakt. Ik denk dat ik nog even blijf om je op weg te helpen. Ha, ha, ha. Om je voor te stellen,” fluisterde ze, glimlachend.

“Woaoy! Woaoy! Woaoy! Woaoy! Woaoy! Woaoy! Knappe mannen! Waar jul ie heen gaan? Kom met mij en mooie vriendin Lek drinken. Ik zorg voor jul ie gisteravond. Je zegt je vandaag terugkomt, mooie dames bekijken. Neem er nu een - mijn vriendin Lek. Ze is erg mooi, niet? Er komen meer in tien minuten,” schreeuwde Noi zo hard als ze kon tegen de drie mannen die zo’n twintig meter verderop liepen.

Precies op dat moment liepen Ayr en Goong de bar binnen met Mott en Fa, die ze hadden ontmoet toen ze naar hun werk liepen.

“Woaoy! Kijk, nog vier mooie dames voor jul ie om te praten mee. Welke vinden jul ie leuk? Kom biertje drinken. Misschien palacetamon, hè? Last van kater? Kom met me platen en ik stel jul ie voor aan dames. Jul ie rustig praten.” Ze knipoogde naar Lek.

De mannen liepen naar de bar en gingen zitten. Noi zwaaide naar iedereen en schudde vervolgens hun hand, voordat ze hen aan Lek voorstelde. Lek nam het voortouw, zwaaide ook en schudde de hand.

“Drie bier?” vroeg Lek terwijl ze het aan haar vriendin overliet om het gesprek te beginnen.

Eén van hen knikte en Lek draaide zich om om hun bestelling op te halen, in het grootboek te plaatsen en een rekening te schrijven. De andere meisjes waren nieuwsgierig naar wie de nieuwe mannen waren, maar waren te druk bezig met optutten om er al bij te komen. Noi wist dat en hield het fort terwijl ze zich

klaarmaakten. Lek bracht de biertjes met een grote glimlach.

“Waar jul ie vandaan komen?”

“Engeland, Portsmouth. Heb je daar wel eens van gehoord? Portsmouth? Zuid-Engeland, bij de zee. Zeer beroemd. Lord Nelson. Het schip ‘Victory’. Ken je dat?” Antwoordde een van hen, in een poging om behulpzaam te zijn.

“Oké, Ed, oké. Ze is geen dom poppetje, maar ik durf te wedden dat ze nog nooit van zoiets gehoord heeft,” zei een ander.

Zijn veronderstelling was correct, maar Lek zei: “Poltsmou? Ja, dat heb ik eerder gehoord.

Zuid-Engeland. Erg mooi daar, hè? Bij de zee. Ja, mooi, vind ik.”

De derde voegde zich bij het gesprek. “Ja, het is wel oké. Genoeg uitgaansleven. Ben je er dan wel eens geweest, Lek?”

“Natuurlijk is ze er niet geweest, of wel, pop? De meesten van hen zijn nooit het land uit geweest. Je bent zo’n domkop, Dave. De meeste Thaise mensen hebben niet eens een paspoort, hebben weinig geld en zijn nooit in het buitenland geweest, laat staan in Europa.

Klopt dat, pop? Je bent niet eerder buiten Thailand geweest, toch?” Hij had weer gelijk.

“Nee, nee,” glimlachte ze verlegen. “Ik ben niet eerder geweest. Ga niet naar Engeland, Europa. Wil ik keer naartoe gaan. Jul ie op vakantie? Hoe lang blijf jul ie hier?”

Dit bracht hen aan de praat, en Noi vond dit een mooie tijd om op te stappen. Ze drong er bij de andere meisjes op aan om op te

schieten, terwijl ze in de richting van de mannen keek. Fa ging erheen, zei hal o en nam toen de kassa over. Ze zette wat muziek op en zette de TV aan, op zoek naar een voetbalwedstrijd. Mott kwam ook naar de mannen toe, zei hal o en hopte op het podium om rond haar paal te dansen, gevolgd door Ayr en Goong, die deden alsof ze moesten lachen om een grapje, terwijl elk van hen één man aankeek.

De strijd stond op het punt te beginnen.

“Dag, dames. Nou, hal o, hal o!” begroette Mike ze. “Ga zitten. Kom erbij. Noi had gelijk.

Er werken hier mooie dames. Kijk, Lek, ik verontschuldig me voor dit paar domkoppen en hun stomme vragen en ik verontschuldig me nederig voor mijn houding eerder. Zo zijn we helemaal niet. We hebben gewoon een kater - je weet wel, dronken gisteravond. Het spijt me. Kunnen we jul ie mooie dames een drankje aanbieden? Laten we ons netjes voorstel en.”

“Sta op, heren. Helemaal links is luitenant David Murray; in het midden staat luitenant Edward Riley en ik ben luitenant Michael Smith. Drie officieren en heren bij de Koninklijke Marine van Hare Majesteit. We zijn blij jul ie te ontmoeten.” Daarmee bogen ze eenstemmig, zoals ze al vele malen eerder hadden gedaan.

De zes meisjes straalden van vreugde, vooral Ayr en Goong, die nogmaals de handen van Ed en Dave schudden. Elk van de meisjes had een plaatje in haar hoofd van een zinderend knappe en fitte marineofficier in een wit uniform met een portemonnee

vol heerlijk geld.

Lek was ook blij, maar ze had al eerder verhalen gehoord van mannen die indruk op haar probeerden te maken.

Ze nam elk verhaal met een korreltje zout. Dat was een gewoonte geworden. Misschien werd ze op haar oude dag te sceptisch, maar misschien ook niet. Ze vroeg of ze foto's hadden. Ze zeiden dat ze geen foto's bij zich hadden. 'Wat een verrassing' dacht ze.

"Hoe oud ben jul ie? Jullie getrouwd?" Flapte Mott eruit.

"38, 38 en 40" antwoordde Mike, "en we zijn al emaal getrouwd met The Duchess of York." De meisjes begrepen de grap niet.

"Hertogin van Juk? Zoals koningin?" Vroeg Mott hoopvol, maar naïef.

"Niet zoals de koningin," grapte Ed, "die heeft een stalen kont."

Geen van de meisjes had een idee waar de mannen het over hadden, maar ze waren zeker geïntrigeerd - vooral Mott, die vanaf haar paal riep: "Niet stalen kont, stalen onderbroek, ja? Nooit stalen onderbroek gezien. Denk niet mooi."

De mannen hadden de grootste lol, en de meisjes ook.

"Nee, lieverd. Een grapje. We zijn niet getrouwd. Ik maakte een grapje dat we getrouwd zijn met ons schip - 'HMS The Duchess of York'. Een grapje. Stalen onderbroek, in godsnaam. Meen je dat serieus? Maar je bent prachtig, echt waar."

Ze lachten al emaal en Mike luidde de bel. Dus, dacht Lek,

ze hebben geld en zijn niet bang om het uit te geven. Een goed teken. Mott kwam van haar paal af en nam eerst de

bestelling van de mannen op, voordat ze de andere meisjes en mannen in de bar vroeg wat ze wilden drinken.

De bel luiden in Thailand betekent dat je iedereen in de bar een drankje naar keuze aanbiedt. Nog voor de klok zes uur sloeg, hadden ook de andere twee de bel geluid, maar het feest kwam abrupt ten einde, toen Mike onverwacht aankondigde dat het achttien:vijsftien uur was: tijd om te vertrekken. Iedereen keek teleurgesteld, behalve Mike, die de belangrijke taak had gehad om zijn horloge in de gaten te houden.

“Oh, shit, Mike! Moet dat echt? Dit is de beste tijd die we hier de hele week hebben gehad. Ik blijf liever hier. Laat ze barsten. Kom op, mijn oude scheepsmaten, laten we nog een drankje nemen. Wat denk je, Dave?”

“Ik ben bang dat Mike gelijk heeft,” zei Dave. “We hebben het beloofd en een belofte is een belofte. We kunnen later terugkomen. Jul ie zullen hier nog steeds zijn, nietwaar, meisjes? Jul ie gaan toch nergens heen, hè?”

De meisjes glimlachten zwak terug.

“Waar jul ie heen gaan?” Vroeg Ayr. “Vlinder? Vlinder? Hebben andere dames overal? Ik vind jullie leuk. Gaan we met jul ie mee? Ayr, Lek, Goong, ja? Een, twee, drie, vier, vijf, zes mensen, ja? Wat bier in andere kroeg drinken.”

“Check bin, kraap,” zei Mike, vragend naar de rekening terwijl hij tegelijkertijd liet blijken dat hij tenminste een beetje

Thais sprak.

“We hebben iets te doen waar we niet onderuit kunnen. Dat is al es. We komen later terug. Wacht op ons, als je kan. Anders, nou ja, zo gaat het, denk ik, hè? We hebben een paar geweldige uren gehad en we zouden al emaal graag willen blijven, of jul ie meenemen, maar dat is helaas onmogelijk. Dus, tot later. Adieu! Adieu! Kom op.”

Ze liepen weg in dezelfde richting als waar ze eerder vandaan waren gekomen, met de handen op de schouders van degene die voor hen liep, zoals de Zeven Dweren, zingend:

“Hé-ho! Hé-ho! Je krijgt het niet kado...”

De meisjes waren op zijn zachtst gezegd teleurgesteld, maar deze dingen gebeurden.

Lek verbrak de stilte met: “Ah nou ja.... ik vond het te mooi om waar te zijn. Kop op. We hebben al emaal wat geld verdiend met de drankjes en de fooi en we hebben al emaal een paar leuke uurtjes gehad, nou ja, degenen onder ons die vroeg genoeg binnenkwamen. Ik heb 150 Baht verdiend plus een deel van de fooi. Ayr en Goong ook. Mott en Fa minstens 90 Baht plus fooi. Ieder ander deelt ook mee in de fooi. Dus, laten we het van de zonnige kant bekijken en verder gaan met onze werkdag.”

Ze had de nodige oppepper gegeven. Nu verzamelde ze haar troepen en gingen ze naar de voorkant van de bar om de buitenlanders te verleiden.

Mott ging terug de paal op.

De avond was vrij rustig, wat normaal was voor deze tijd

van het jaar - de officiële feestdagen begonnen eind oktober in Pattaya. In december zouden de prijzen van hotelkamers verdubbelen, en je zou nergens een plekje kunnen krijgen, tenzij je een reservering had en een grote aanbetaling had gedaan. Maar die dagen waren nog ver weg en volgende maand zou haar laatste betaling aan de bank zijn. Over vijf weken zou haar reden om in Pattaya te zijn verlopen, samen met de aflossing van de lening.

Die gedachte baarde haar veel zorgen.

Ze wilde naar huis om bij haar familie te zijn, maar ze wist dat ze niet langer de boerendochter van tien jaar geleden was. Ze was gewend geraakt om meer uit het leven te halen. Ze keek naar Mott, die nog steeds rond de paal danste, en naar Fa die aan de kassa stond. Mott ging met man na man mee en genoot er echt van. Fa leek meer op Lek zelf. Fa was een 21-22 jarige vrouw, getrouwd met een lokale Thaise man, die bloemen leverde aan een winkel.

Ze hadden niet veel geld, maar ze waren gelukkig. Ze dachten eraan om volgend jaar hun familie uit te breiden met een baby. Fa ging niet met andere mannen mee. Ze verleidde hen,

haalde drankjes uit hen, lachte om hun grappen en deed al es wat nodig was om de bar druk te houden, maar ze ging met niemand anders naar huis dan met haar eigen man, die haar op wil ekeurige tijdstippen na het werk kwam ophalen.

Voor al e zekerheid.

Lek was op een soortgelijke manier begonnen. Ze was getrouwd geweest toen ze voor het eerst naar Pattaya kwam,

en was nu technisch gezien nog steeds getrouwd. Slapen met allerlei mannen, al een maar omdat ze geld hadden, had haar niet aangesproken. De mensen in haar dorp deden dat niet, niet dat er ooit buitenlanders naar haar dorp kwamen. Ze was naar Pattaya gekomen om ‘achter de bar’ te werken - niet ervoor, zoals de populaire functieomschrijving zei.

Ze had voor 2.000 Baht per maand gewerkt, die de lening betaalde, en ze leefde van fooien en Beou's liefdadigheid van min of meer gratis eten en onderdak. Ze was Beou veel verschuldigd, hoewel Beou al een maar zou zeggen dat ze familie waren en dat er geen dank nodig of gewenst was.

Ze was erheen gegaan met haar twee beste vrienden, Ayr en Goong, die het niet konden verdragen om van haar gescheiden te worden. Al es was een paar maanden lang heel goed gegaan, totdat ze zich realiseerde dat ze vier maanden zwanger was van de baby van haar man, Tom. Ze had tot de week voor de uitgerekende datum gewerkt en was toen naar huis gegaan om te beval en - haar lieveling, haar mooie meisje, Soomsomai.

Een maand later, toen ze haar niet meer nodig hadden, was ze weer aan het werk gegaan in Pattaya en had ze haar dochter bij haar moeder achtergelaten. Voor zover zij wist, had Soomsomai's vader zijn dochter nooit gezien en zelfs nooit geprobeerd haar te zien. Hij had zeker nooit één Baht gestuurd voor kinderbijslag en dat was ook niet wettelijk verplicht. Na haar terugkeer op het werk had ze het aanbod van de eerste man aanvaard die had gevraagd om ‘wat te gaan eten’.

Ze had nu een baby om voor te zorgen, en daardoor kon haar moeder niet werken.

Zo was het voor haar begonnen, en veel meisjes hadden een soortgelijk verhaal. Meestal ging het om een lening of schuld of een kind of een mix van de drie. Ayr en Goong daarentegen waren niet zo begonnen. Op Lek's afscheidsfeestje hadden de drie vriendinnen zo veel gehuild bij het vooruitzicht om voor het eerst in hun leven zonder elkaar te moeten zijn, dat Ayr en Goong Beou hadden gesmeekt om hen ook mee te laten gaan 'al een om Lek te helpen settelen en wat geld te verdienen voordat ze zouden trouwen.'

Hun ouders hadden toegegeven en Beou had geaccepteerd. Dus ze hadden al e drie een kleine logeerkamer in Beou's huis gedeeld en werkten in Beou's bar. Ze hadden toen ook met drie personen in één bed geslapen, maar toen ze besloten om ook voor de bar te gaan werken, moesten ze hun eigen appartement zoeken, en Beou had haar contacten gebruikt om hen daarbij te helpen. Beou kon ze niet op al e uren van de dag en nacht laten komen en gaan, en riskeren dat hun mannelijke vrienden langs zouden kunnen komen. Ze had immers haar eigen twee dochters om voor te zorgen.

Ze ontwaakte uit haar gedachten en wenste Fa mentaal veel succes. Fa zou het nodig hebben. De verleiding om van tijd tot tijd met een leuke, knappe 'farang' te gaan was groot, en veel respectabele getrouwde dames waren al eens eerder bezwaken.

Voor al de jonge, mooie dames die niet gewend waren aan

vleierij van hun echtgenoten, en vooral als ze ook nog eens een tekort aan huishoudgeld hadden.

Tegen negen uur keken Joy en Deou zenuwachtig op hun telefoon, op zoek naar hun vriendjes, Barry en Nick, die dertig minuten te laat waren. Lek was een vriendelijk gesprek met hen begonnen in een poging de meisjes af te leiden. Ze was er zeker van dat hun vriendjes oprecht waren, maar gewoon iets te laat, en inderdaad, een kwartier later kwamen ze aan met een bos bloemen en excuses. Lek was nog steeds bij Joy en Deou toen de jongens aankwamen, en ze zat stiekem te wachten tot ze een drankje aangeboden zou krijgen, om haar salaris te stimuleren.

“Lek zegt jul ie snel komen,” zei Joy tegen de jongens. Ze knikten vol waardering naar Lek.

Het drankje werd naar behoren aangeboden en na een slokje te hebben genomen, ging ze verder.

Iedereen vroeg zich af wat er van Porn en Or was geworden, dus Lek belde Mama San op om te vragen of ze iets had gehoord. Mama San zei dat Porn en Or nog steeds bij de Engelsen waren, en dat ze waarschijnlijk die avond niet zouden komen werken, tenzij ze veel later langskwamen.

Vier klaar, nog vier te gaan, dacht Lek. Beou zou waarschijnlijk meer personeel kunnen gebruiken in dit tempo. Als Lek en haar vriendinnen met de officieren op stap waren gegaan, dan zou de jonge Fa de leiding hebben. Als Mott ook weg zou gaan, zou de bar voor Fa al een te veel werk zijn. Ze bedacht dat ze met Beou zou praten zodra ze, rond een uur

of tien, binnen zou komen. Er waren altijd meisjes op zoek naar werk in populaire bars als Daddy's Hobby. Het zou geen probleem moeten zijn om personeel te krijgen. Het behouden van het personeel, dat was lastiger.

Beou kwam om tien uur binnen, zoals ze had beloofd, zette haar motor af en sprong in de bureaustoel achter de kassa die Fa snel had verlaten. Terwijl ze keek naar de kasinname, stak ze een sigaret op en een gin en tonic verscheen voor haar op het bureau.

“Geen problemen?” Vroeg ze aan Lek en Fa, maar aan niemand in het bijzonder.

Beiden schudden hun hoofd.

“Ik wilde het graag ergens met je over hebben, maar het is niet dringend,” zei Lek, verwijzend naar het aannemen van meer barpersoneel.

“Oké, geef me tien minuten, als je zeker weet dat het kan wachten. Nog zo een, alsjeblieft,” zei ze, terwijl ze haar glas omhoog hield en een diepe trek van haar sigaret nam.

“Oké, goed werk, Fa. Ik kan zien dat jij het was aan je nette handschrift. Ga alsjeblieft door terwijl ik een praatje maak met Lek. Oké meisje, wat is het probleem?” Zei ze, toen ze opstond uit haar stoel en Lek bij de arm nam. Samen liepen ze naar een rustige plekje aan de bar.

“Oh, niets bijzonders,” antwoordde ze. “Nou, twee dingen, eigenlijk. Het eerste heeft te maken met je bedrijf. Joy en Deou zijn nu bijna permanent buiten de zaak en ik denk dat we binnenkort één of beide zul en verliezen. Ook Porn en Or zijn

weer uit, en als ze geluk hebben, zijn ze misschien ook niet veel langer bij ons, wat betekent dat als er nog twee andere meisjes geluk hebben, je niet genoeg personeel meer hebt, tenzij jij hier bent. Ik denk dat je minstens twee, misschien drie of vier extra meisjes nodig hebt.”

“Oké, daar ben ik het mee eens. Ken je iemand van thuis of heb je iemand in gedachten?

Als dat zo is, laat het me dan weten, goed? Wat is het andere wat je wilde bespreken?”

“Mmmm, nou ja, weet je nog de reden waarom ik hier tien jaar geleden ben gekomen?

Volgende maand rond deze tijd zal die reden er niet meer zijn. Nog één deel te gaan en dan, klaar.”

Ze grijsden tegelijkertijd van oor tot oor en omhelsden elkaar.

“Dat is geweldig voor je, Lek. Ik ben zo blij voor je. Laten we samen een fles whisky openmaken en een taxi naar huis nemen. Ga je vanaf volgende maand stoppen met werken hier?”

Dat wist Lek niet. Ze was daar al de hele dag over aan het denken. Zoals gewoonlijk had Mama San de spijker op de kop geslagen. Wat een vrouw, wat een baas en wat een vriendin!

“Ik weet het niet, Beou,” zei ze. “Ik heb er al een tijdje over nagedacht, maar het leek altijd zo ver weg. Nu is het volgende maand en ik ben zo in de war dat ik er hoofdpijn van heb. Kan ik echt teruggaan na tien jaar, na wat ik hier heb gedaan? Ik ben niet meer dezelfde vrouw, of wel? Zul en ze me accepteren? Kan

ik het provincialisme en de kortzichtigheid verdragen? Ik weet het gewoon niet. Wat denk jij, Beou? Kan ik het thuis

laten werken? Maar ik wil je ook niet teleurstellen. Je bent zo goed voor mijn familie en mij geweest. Zonder jou zouden we ons huis en ons land kwijt zijn geraakt - alles waar papa voor heeft gewerkt en voor stierf.”

“Oh, dit is erger dan ik dacht,” zei Beou. “Al ereerst raad ik je ten eerste aan om het aanbod om een fles whisky met me te delen aan te nemen. Dan adviseer ik een emotioneel gesprek met vriendinnen, een goede nachtrust en een fatsoenlijke kater, gevolgd door uitslapen, twee paracetamol, en als dat nog niet werkt, morgen weer hetzelfde, tot in het oneindige herhaald totdat je weet wat je wilt. Blaas de spinnenwebben uit je hoofd. Je klinkt alsof je gek aan het worden bent.”

Ze glimlachten al ebei, Lek met tranen in haar ogen. Beou stond op om de whisky, frisdrank en een emmer met ijs te halen.

Lek dacht even na over wat ze zou doen als de officieren terugkwamen. Bij Beou blijven of met hen meegaan?

Ze wilde haar vriendin niet teleurstellen, maar de officieren waren precies haar doelgroep.

‘Die beslissing laten we aan het lot over,’ dacht ze.

Ze keek de bar rond, die nu druk bezet was. Veel lachende gezichten van de klanten en van de meisjes, die allemaal iemand hadden om mee te praten en de meesten van hen speelden een barspel met een man.

Al emaal, behalve Mott die nog steeds om de paal danste.

De meeste meisjes hadden een echte glimlach. Ze genoten van dit deel van het werk.

Socialiseren, mannen gelukkig houden, meisjesachtig zijn, lachen en grappen maken, bewonderd en geprezen worden. Het heette ‘sanuk’ in het Thais - geluk in wat men doet, wat het ook is. Thaise vrouwen werden opgevoed om goed te zijn voor mannen op deze manier, en om gewaardeerd te worden in ruil daarvoor. Het was het andere deel van het werk dat moeilijker was, dat de meisjes scheidde van de vrouwen.

Er waren maar weinig meisjes die ‘voor de bar’ werkten, die zich niet al eens in slaap hadden gehuild vanwege wat ze aan het doen waren, vooral in de eerste jaren. De meeste meisjes op het platteland waren niet zo opgevoed, en ze schaamden zich, maar ze gingen er toch mee door omdat ze een doel voor ogen hadden. Ze waren op een missie om een schuld te betalen of een kind op te voeden. Er waren meisjes die genoten van al e aspecten van de baan, maar meestal waren dat stadsmeisjes die het spel vanaf jonge leeftijd hadden gezien of die misschien zelfs niet anders kenden.

Goong en Ayr hadden zich er vrij gemakkelijk bij neergelegd, hoewel hun families respectabele boeren op het platteland waren. Misschien hielp hun filosofie hen daarbij. Ze genoten van het werk in zijn geheel. Ze genoten van de aandacht, het goede eten, de reizen, de nieuwe gezichten en de hotels. Het was heel waarschijnlijk, dacht ze, dat ze een paar jaar geleden een huwelijksaanzoek zouden hebben afgewezen, omdat ze het leven

zo leuk vonden.

Tegenwoordig zouden ze hun kans grijpen om te trouwen, als ze de juiste man met genoeg geld tegenkwamen, omdat ze nu ouder waren en wisten dat hun dagen aan de top niet meer oneindig waren. Er kwamen elke dag jong uitziende, mooie achttienjarigen in Pattaya aan. Door de levensstijl was het niet makkelijk om aan die jonge vrouwen te tippen.

Late avonden, te weinig slaap, te veel alcohol en een rokerige omgeving zorgde voor een snelle veroudering.

Net als het feit dat je niemand kon vertrouwen, en altijd waakzaam moest zijn voor je ‘partner’.

Er was geen liefde in het spel van het andere geslacht naar de werkende meisjes in Pattaya toe. Al een maar lust, losbandigheid, wantrouwen en de dreiging van aids of een andere vreselijke, dodelijke ziekte van een verraderlijk ‘vriendje’ die uit wraak voor zijn eigen infectie zijn doodvonnis wilde overdragen aan zoveel mogelijk anderen. Degenen die deze dodelijke ziekten hadden opgelopen, verdwenen meestal gewoonweg op een dag.

Ze konden door de schaamte het thuisfront niet onder ogen zien en de behandeling was voor de meeste mensen onbetaalbaar en uiteindelijk ondoeltreffend, dus gingen ze vaak naar Bangkok of een vergelijkbare anonieme plaats toe, huurden een kleine kamer en pleegden zelfmoord, meestal met vergif. Ze stierven zonder ooit geïdentificeerd te kunnen worden, zoals een mug die verpletterd werd omdat hij voor zijn jongen probeerde te zorgen.

Beau kwam terug en bracht Lek terug uit haar sombere gedachten:

“Sla dit achterover, meisje, en veel geluk voor jou. Knap hoor dat je het hier tien jaar hebt uitgehouden, en super goed dat je de lening aan die klootzak-bankiers hebt afgelost. Nu vrolijken! Je hebt de avond vrij. Heb je zin om uit te gaan in de stad? Misschien ergens een dansje doen?”

“Oh, ik weet het niet, Beou” zei ze: “Laten we hier gewoon even zitten en een praatje maken. Ik voel me een beetje down. Misschien later, als ik deze stemming van me af kan schudden. Ik weet echt niet wat er met me aan de hand is. Ik heb gewoon zin om te huilen zonder dat ik daar echt een reden toe heb. Zoals je al zei, de bank is zo goed als afbetaald en ik ben vanaf volgende maand weer een vrije vrouw. Voor het eerst in tien jaar kan ik werken als ik wil, of kan ik naar huis gaan als ik dat wil, maar voor het eerst in tien jaar weet ik niet wat ik wil. Grappig, toch? Tien jaar lang had ik een doel of zelfs meerdere doelen en nu ik dat doel heb bereikt, voel ik me verloren. Dakloos zelfs. Een domme koe, nietwaar?”

Lek proostte met Beou, wenste haar ‘Chok Dee’ en ze dronken al ebei hun glas leeg. Beou vulde ze opnieuw en, alsof het de stemming van Lek weergaf, begon het hevig te regenen.

Terwijl ze het tweede grote glas whisky leegden, dacht Lek dat de officieren die avond niet terug zouden komen, ook al was het hun bedoeling geweest. Waar ze ook waren, het moest aantrekkelijker zijn dan een gedeeltelijk open bierbar.

Ze begonnen nu nat te worden, maar geen van hen gaf er om, noch voelde zich geneigd om naar een droger deel van de bar te verhuizen. Klanten verhuisden naar drogere bars in de straat, en al snel waren Beou en haar meisjes al een.

Het leek dat Lek's trieste stemming de hele bar, de eigenaar, haar collega's en zelfs het weer zelf had besmet.

4 EEN DROOM DIE UITKOMT?

Lek werd langzaam wakker en opende haar ogen. Het deed pijn, dus sloot ze ze weer.

Haar hoofd deed ook pijn en verschil ende andere delen van haar lichaam, maar ze herkende de kamer en ze wist dat ze veilig was. Het was Beou's logeerkamer. Iets rommeliger dan toen ze daar jaren geleden verbleef, ook al waren er toen drie van hen die in de kamer woonden.

Bij het openen van haar ogen had ze dozen gedistilleerde dranken, vooral gin en whisky, hoog opgestapeld zien staan. Ze gaf er bijna van over. Het moest nu Beou's voorraadkamer zijn, dacht ze, al was denken moeilijk. Ze voelde haar lichaam. Wat pijn en een onbekend kledingstuk. Ze had nog steeds haar ondergoed aan en had waarschijnlijk een van Beou's jurken daaroverheen aan. De goede oude Beou, dacht ze. Ze opende haar ogen weer en keek op haar horloge. Door het licht dat door de dunne gordijnen scheen, kon ze op haar polshorloge zien dat het half twaalf 's morgens was, en ze besloot op te staan en haar nicht te zoeken.

Langzaam. Heel langzaam.

Lek stond op, raapte de deken en het kussen van de grond op, en opende de deur van de slaapkamer. Ze stopte net buiten de deur, terwijl ze probeerde haar ogen te laten wennen aan het intense licht toen ze Beou hoorde zeggen:

“Ah! Dus je bent wakker, kleintje? Je kan vast wel een opkikker gebruiken. Koffie?

Ontbijt? Shotje?”

“Oh, Beou! Oh, auw! Oh, auw! Auw, auw! Mijn hoofd doet pijn. Ik weet niet of ik de trap af kan komen, maar ik moet naar het toilet. Ik vertel het je zo meteen nadat ik tijd heb gehad om na te denken.”

Ze sleepte zichzelf de trap af en hield de leuning vast als een gids en een rem, en gooide de deken en het kussen waarop ze had geslapen op de bank waar Beou zat, op weg naar het toilet.

“Geef me een minuutje” zei ze en vijf minuten later kwam ze terug.

“Ah, dat is veel beter. Ik moest plassen en mijn gezicht wassen. Ik voel me nu een beetje beter. Ik heb in ieder geval wat van dat gif uit mijn systeem verwijderd.”

“Zeg je dat mijn whisky niet goed is,” grapte Beou. “Je kon er gisteravond geen genoeg van krijgen. We hebben twee flessen gedronken in de bar, en toen stuurden we de meisjes vroeg naar huis. Het regende te hard en er waren bijna geen klanten. Weet je nog? Toen Noi aankwam hebben we een taxi naar huis gepakt, en heb ik mijn motor bij haar achtergelaten.”

“Mmmm, vaag.”

“We zaten hier een film te kijken, of dat probeerde we in ieder geval, en jij wilde meer drinken, dus ik heb een oude kamerjas en een fles whisky voor je gehaald en je hebt je omgekleed. Je rok en topje hangen daar. Ik heb je rok gewassen. Die zal snel droog moeten zijn. Je kunt een van mijn shirtjes lenen, als je wilt. De kinderen zijn naar school gegaan, dus we hebben het huis voor onszelf totdat ze om een uur of vijf terug zijn.

Noi zal er dan ook zijn voor een kopje koffie. Ga je vandaag werken? Of wil je een vrije dag? Het is aan jou. Als je nog een sessie wilt, kan ik een babysitter bellen. Je kunt zelfs direct vanaf hier naar het werk gaan. Aan jou, meisje. Nu, wil je koffie in je whisky, whisky in je koffie of ben je klaar om iets te eten, of wil je alle drie de opties?”

“Ik voel me vreselijk, Beou. Echt waar. Was ik gisteravond niet vervelend? Ik heb geen ruzie veroorzaakt of zo? Ik heb toch niet gekotst? Ik kan me niet veel meer herinneren nadat we de meisjes naar huis hebben gestuurd. We hebben op Noi gewacht, toch? Ja, natuurlijk. We moesten wel! Domme ik. Ik kan nog steeds niet helder nadenken. Hebben we een motortaxi genomen? Hoe ben ik op die taxi gebleven?”

Ze kroop op de bank naast Beou, legde haar hoofd op het kussen en trok de deken over zich heen.

“Oh, vooruit dan maar. Ik neem een grote bak koffie met een beetje whisky. Ik zal aan eten denken terwijl ik dat drink. Neem jij er ook een?”

“Ik sta achter je, meid. Wanneer je me vertelt dat je weer in

orde bent, ga ik terug naar mijn normale leven. Tot dan blijf ik bij je. Je bent mijn lievelingsnichtje en mijn beste werker. Al is het maar voor een paar weken langer. Beste werker, bedoel ik, niet mijn favoriete nichtje - dat zal je altijd blijven. We hebben de afgelopen tien jaar samen zoveel meegemaakt. Tien jaar! Vliegt de tijd niet als je het naar je zin hebt?"

Lek gaf Beou een zwakke glimlach, waarna Beou opstond om de drankjes te maken. Beou keerde terug, zeggende:

"Oh, en ik zou je niet hebben vertrouwd op een motortaxi. Mijn god! Je kon nauwelijks rechtop staan. Nee, Noi heeft een taxi voor ons gevonden. Er waren er genoeg op Beach Road. Het was het risico niet waard voor veertig Baht. Hier zijn een paar lepels rijst en een koud gekookt ei. Het zal helpen om de alcohol op te nemen en je maag iets inhoud te geven. Je weet hoe je bent met koffie op een lege maag! Het brandt zich een weg door je heen als lava."

"Oké, bedankt, Beou. Ik weet dat je gelijk hebt. Het is gewoon.... Oké, oké, ik eet het wel op. Het zal me goed doen. Ik weet het zeker. Bedankt. Zijn die officieren gisteravond teruggekomen? Heb je over ze gehoord?"

"Mmmm, Noi vertelde het me toen ze gisteravond op de koffie kwam. Je voelt je al beter zo te horen, als je naar mannen vraagt. Ik dacht even dat je dood ging. Nee. Ze zijn niet teruggekomen. Je huisgenoten wilden tot één uur wachten, maar het bleef regenen en ik zag dat het tijdverspil ing zou zijn. Als ze zo geïnteresseerd zijn en als het het lot is, dan komen ze vandaag

vast terug.”

Lek wist dat dit goed advies was en besloot later aan het werk te gaan. Ze dacht dat er minstens vijftig procent kans was dat ze oplichters waren, maar dat waren redelijk goede kansen in haar wereld.

“Ik kan maar beter gaan. Ik zei dat ik een paar nieuwe meisjes zou zoeken voor de bar.

Een paar kwamen laatst langs en ik heb ze gezegd dat ze later in de week terug moesten komen.”

Beou keek haar met getuiste lippen, vol ongeloof, aan:

“Ja, tuurlijk! Dit heeft niets met officieren te maken. Tuurlijk, oké! Aan jou de keuze. Als je niet met je oude nicht wilt gaan drinken, kan ik dat aan. Ik ben nu een grote meid en ik zal niet huilen.”

Ze glimlachten naar elkaar.

“Beou,” zei Lek, “Vind je het erg als ik hier voor de TV even een dutje doe, hier later een douche neem en dan rond half vier naar het werk ga? Het voelt zo veilig en gezellig hier. Ik wil nog even niet terug naar de flat.”

“Nee, geen probleem. Doe je ding. Als je iets nodig hebt, doe alsof je thuis bent.

Misschien ga ik straks even de deur uit voor wat boodschappen. Anders ben ik op mijn kamer om de boeken op orde te brengen. Neem jij maar een schoonheidsslaapje. Wellicht heb je het later nodig. Ik zie je later. Droom zacht - van de Britse Royal Marine of hoe het daar ook wordt genoemd.”

Lek werd wakker na een korte maar rustgevendende en aangename slaap. Ze voelde zich een stuk beter. Ze nam de handdoek die in de buurt van haar hoofd was gelegd en ging naar de badkamer om te douchen. Lek schreeuwde naar Beou, maar omdat er geen antwoord kwam, nam ze aan dat Beou aan het winkelen was. Het was drie uur. Ze voelde zich bijna zo goed als nieuw na haar douche en keek of er iets was wat ze kon doen tot Beou terugkwam. Ze deed een kleine hoeveelheid afwas en vouwde haar deken netjes op en legde het, samen met het kussen, boven aan de trap. Ze tikte op Beou's deur en keek tegelijkertijd naar binnen, maar zag dat Beou inderdaad naar de winkel was gegaan, dus ging ze terug naar beneden om tv te kijken en te wachten.

Beou was niet lang weg en Lek hoorde om half vier de sleutel in de deur.

“Joe-hoe! Ben je nog steeds hier? Hal o, Lek. Heb je goed geslapen? Wil je vandaag nog steeds aan het werk? Goed dan, we gaan samen. Ik leg deze dingen even in de koelkast en we delen een taxi. Dan kan ik op de motor terug.”

Binnen tien minuten zaten ze in een Baht taxi halverwege Pattaya Klang Road en goed op weg naar Daddy's Hobby. Ze hadden zelfs het geluk dat de taxi recht over Second Road ging op weg naar Beach Road en ze stapten uit op honderd meter van de bar. Dat gebeurde niet vaak.

“Bedankt voor gisteravond, Beou. Dat had ik echt nodig. En een vriendin. En jij bent de beste.”

Ze glimlachten naar Noi en toen naar elkaar, en liepen samen de bar in.

“Noi,” zei Beou, “ik heb besloten om vandaag vroeg te beginnen, dus je hoeft vandaag niet langs mijn huis. Waarom ga je, voor de verandering, niet eens vroeg naar huis?”

“Oh, nee, bedankt baas,” antwoordde ze. “Su komt pas om een uur of vijf thuis en ik zou gek worden als ik al een in huis moet zitten. Ik ga hier gewoon nog een uurtje zitten kletsen, als je dat goed vindt.”

Wat jij wilt. Je probeert mensen te helpen... Dat zijn twee mensen die ik heb geprobeerd om tijd vrij te geven vandaag en niemand wil het. Ik betaal jullie vast te veel. Ze liep mompelend weg.

Lek voelde zich veel beter. Haar hoofd was nu helder en ze voelde zich een stuk gelukkiger, ook al kon ze zich slechts een paar flarden van de gesprekken herinneren. Iets had haar bewustzijn aangetast; ze wist niet wat, maar het was wel zo. Het was vergelijkbaar met naar bed gaan, ergens last van hebben en wakker worden, niet wetende wat het antwoord was, maar wetende dat het probleem niet zo groot was als men zich had voorgesteld. Lek had deze ervaring vele malen in haar leven gehad toen ze zich depressief voelde.

Als dit gebeurde, dacht ze graag dat iemand met veel kennis haar had bezocht en dat ze de zaak verstandig en rationeel hadden besproken. Soms leefde die persoon niet in de algemeen aanvaarde westerse betekenis van het woord, maar leefde hij of

zij in de Geestelijke Wereld. Ze had vaak het gevoel dat ze met haar vader had gesproken in tijden van nood.

Deze keer kon ze zich al een herinneren dat ze met Beou gepraat had, maar het had geholpen.

Ze liep naar de achterkant van de bar, glimlachend naar haar vriendinnen en collega's, en ging zitten om haar vierde kop koffie van de dag te drinken. Er waren al een paar klanten die bier dronken, maar ze werden goed verzorgd door de andere meisjes.

Joy en Deou kwamen stralend aan bij de bar. Hun vaste vriendjes, Barry en Nick, hadden hen uitgenodigd om mee terug te gaan naar Wales voor een volledig betaalde vakantie. Het enige probleem was dat ze maar twee weken de tijd hadden om al es op orde te krijgen en het kon langer duren dan dat om de visa rond te krijgen. Al e meisjes kenden iemand die bij die laatste hindernis gevallen was. Groot-Brittannië was een van de moeilijkste landen ter wereld voor een Thais meisje om binnen te komen, vooral als ze jong en mooi was en een man van middelbare leeftijd begeleidde.

Hoe dan ook, niemand was van plan om dit vandaag aan te kaarten. Iedereen was blij voor hen. Ze wilden de komende zes weken vrij nemen. Twee weken om een visum te krijgen en afscheid te nemen van hun familie en vier weken om Wales te bezoeken. Er was geen twijfel over dat Beou dit zou accepteren. Dit was de reden waarom al e meisjes bij de bar werkten. Ze zouden waarschijnlijk tot de dood vechten om in dat vliegtuig naar Engeland te stappen als het nodig was.

Nick en Barry kwamen rond vijf uur in de beste stemming aan en al e meisjes verzamelden zich om hen het beste te wensen. Beou kwam er ook bij en schudde hun handen. Ze ging zitten, bood de twee koppels een drankje aan en begon opgewonden te praten over de meisjes die zes weken vrij hadden van hun werk.

“Joy en Deou hebben om zes weken vakantie gevraagd. Jullie zorgen voor hen, hè? Zijn zeer goede meisjes, maar weten niet veel over buitenlanders of hun gewoonten. Ze zijn niet eerder geweest naar het buitenland, weet je? Jul ie moeten goed voor ze zorgen. Ah, ik ken jullie, jul ie goede mannen. Jul ie zorgen voor mijn meisjes.”

“Wil en jul ie voor hen een feestje geven voor het goede geluk en om afscheid te nemen van hun vrienden voordat ze gaan? Het is een oude Thaise traditie om voor een lange reis een feestje te geven om geluk te vragen bij het reizen en afscheid te nemen van vrienden.

Misschien niet terugkomen, hè? Misschien trouwen in Wales, eh?”

Nick keek om zich heen, zag dat de bar vrij leeg was en luidde de bel. Het was een goede manier om het onderwerp te veranderen, dacht hij.

“Ja, oké, eh, we zul en een feestje geven op de avond voor we vertrekken. Kun je dat voor ons organiseren, Beou?”

“Natuurlijk, Nick,” antwoordde Beou. “Geen probleem. Wij zullen het leuk voor jul ie maken. Bal onnen, soep, kip, rijst, salade, muziek, een varken.... Jul ie zul en veel geluk hebben en

jul ie geliefden zul en niet bang zijn om te vliegen.”

“Een varken!?? Klinkt heerlijk,” zei Barry. “Hoeveel denk je dat dit al es zal kosten, Beou?”

“Oh,” antwoordde de Mama San, “voor jul ie en mijn meisjes alleen het minimum standaardtarief voor een super de luxe ‘good-luck party’ voor vier personen - ongeveer 7.000 Baht. Zeer redelijk, toch?”

Het klonk niet ‘zeer redelijk’ voor Nick en Barry, maar ze konden geen nee meer zeggen.

Hun meisjes glimlachten van oor tot oor in afwachting op hun antwoord, en Mama San keek ze recht in de ogen aan. Ze hadden nooit een kans gehad, zelfs hun meisjes stonden aan Mama San haar kant. Ze waren nog niet van kant veranderd. De jongens moesten ja zeggen en dat deden ze ook.

“Oké, Beou, dat is dan afgesproken,” zei Nick voor hen beiden en hij luidde de bel weer.

De tijd ging langzaam voor Lek, zoals altijd als ze ‘achter de bar’ aan het werk was - de tijd verstreek tot er een nieuwe man langskwam, die haar misschien uit haar hachelijke situatie zou kunnen halen, ook al zou die situatie volgende maand niet meer dezelfde zijn als nu.

Volgende maand zou ze geen reden hebben om in Pattaya te blijven; ze kon of op een man wachten of naar huis gaan.

Ze besloot om ‘buiten de bar’ aan het werk te gaan, om een nieuwe vlaag van depressie te voorkomen. Ze sloot zich aan bij haar vriendinnen die naar iedereen met een broek aan riepen om

zich bij hen te voegen. Na een tijdje zag ze de drie ‘officieren’ vijftig meter verderop op straat met een paar meisjes een gesprek voeren.

“Wat een verrassing,” dacht ze. “Ik wist het.”

Dus stortte ze zich nog heviger in de promotiemodus.

‘Laat ze maar in de stront zakken.’

De officieren draaiden zich om, zwaaiden naar haar en, hoewel haar trots haar vertelde het niet te doen, zwaaide ze terug. Ze tikte Goong en Ayr op hun rug en gaf hun aan dat ze ook moesten zwaaien.

Tien minuten later zagen ze dat de officieren van de bar wegliepen, en naar hen toe kwamen. De meisjes waren tevreden, zelfs Lek, maar ze ging toch achter de bar staan en deed alsof ze het druk had.

“Hallo dames,” groette Mike. “Jul ie kennen Ed en Wal y nog wel, eh, sorry, ik bedoel Dave, toch? En ikzelf, Mike? Hal o, Lek! Heb je het te druk om vandaag met ons te praten?”

Drie biertjes voor ons, alsjeblieft, en wat voor jou en je twee vriendinnen. Drie flesjes ijskoud bier Chang voor ons. Hebben jul ie ons gemist?”

Dat leek zo aangezien Ayr Dave’s hand vasthield, Ed verlegen in Goong’s ogen keek en Mott haar best deed om de aandacht van iedereen te trekken vanaf haar gebruikelijke plek op de danspaal.

“Oh, ja” zei ze, “ik mis je erg. Ik mis je hee hee veel. Ik vannacht niet goed geslapen omdat ik aan je dacht.”

Ze glimlachten naar haar, maar het leek erop dat al een Mike

emotioneel gezien beschikbaar was, en hij keek toe hoe Lek de drankjes bracht. Lek had het gemerkt, maar negeerde hem opzettelijk.

Al es op zijn tijd. Ze bracht drie flesjes bier, drie Lady Drinks en drie glazen mee. Na het serveren van iedereen, ging ze zitten en proostte. Iedereen nam een slok.

“Dus, dames, hebben jul ie zin om vanavond met ons mee uit te gaan? We wil en gaan drinken, dansen en eten. Hebben jullie daar zin in?” Vroeg Mike.

“Wij betalen al es,” zei Dave.

Mike wierp hem een blik toe.

“Je bent zo'n Wal y, Dave; natuurlijk ‘betalen we alles’. Dat weten ze, anders zouden ze niet gaan, Jeez!”

“Oké, oké, ik maakte het al een maar duidelijk voor de dames. Ik weet dat hun Engels niet zo goed is als het onze en ik heb je al eerder gezegd, noem me geen Wal y meer! Ik weet dat ik niet zo wereldwijs ben als jij, maar dat is geen reden om me te blijven pesten. Ik ben het beu...”

“Oké, mijn schatjes, kalmeer al ebei,” zei Ed. “Mike bedoelde er niets mee, of wel, Mike?”

Het is gewoon een uitdrukking, nietwaar?”

“Natuurlijk, natuurlijk is het dat. Ik bedoelde er niets mee, Dave. Jezus. We zijn op vakantie, man. Ik probeerde je niet van streek te maken. Wat een Wally!”

“Grapje, Dave, ik wil helemaal niemand van streek maken, vooral mijn vrienden op vakantie niet. Oké, meisjes, hebben jul

ie zin in een avondje uit of niet?”

“Oh, ik wil, ik wil!” Antwoorde Ayr enthousiast.

Goong knikte ook. Al een Lek hield zich in.

“Hoe zit het met jou, Lek? Ben je in voor een avondje uit?”

“Ja, ik wil, maar we zijn aan werk. We hebben niet veel dames die vanavond werken, maar baas vroeg begonnen vandaag. Ze zit daar. We praten met de baas, oké?”

Mike kende de regels en knikte goedkeurend.

“Beou, kom alsjeblieft hierheen en praat met deze mannen over de regels,” vroeg Lek in het Thais.

Beou stond op en Fa nam haar plaats achter het bureau in één naadloze beweging in. Ze ging naar de bar, ging naast Lek zitten en liet Lek de officieren voorstellen.

“Nou,” zei ze, “hoe gaat het met jul ie, jongens? Mooie dames, hè? Ze zijn erg mooi, nietwaar? Heel leuk en goed gezelschap.”

Een gin en tonic verscheen voor Beou.

“Oh, laat mij je trakteren, Beou, en een voor al e anderen hier,” zei Ed. “Weer hetzelfde?”

Iedereen stemde toe en Beou knikte voor een nieuw rondje drankjes. Mott gehoorzaamde het onuitgesproken bevel.

“Wat doen jul ie vanavond, jongens?” Vroeg ze.

“We hoopten dat je deze drie lieve jongedames vanavond vroeg zou vrijlaten, zodat we ze mee kunnen nemen om te dansen en te eten,” zei Mike.

“Ja, maar Lek zegt dat je vandaag een tekort aan personeel hebt. Kun je ze een paar uur missen, Beou?” Vroeg Dave.

Mike schudde zwijgend en vol ongeloof zijn hoofd.

“Het is erg moeilijk voor mij,” legde Beou uit. “Ik betaal ze maandelijks voor het werk hier. Ik wil ze niet voor niets betalen. Ik heb slechts een kleine bar en kan het me niet veroorloven om te betalen voor het niet werken. Als je me een looncompensatie geeft, kan ik hier vanavond nieuwe dames vinden om te werken en deze drie kunnen de nacht vrij hebben. Ik bedoel ‘uit’. Is dat eerlijk? Slechts 600 Baht..... Elk. 1.800 Baht voor drie.”

“Ja, oké, Beou,” zei Mike. Hij wist dat het ging om het tarief voor een ‘barvondst’.

“We drinken hier nog een rondje en dan gaan we er vandoor. Kunnen we er ook een voor jou bestellen, Beou? Natuurlijk kunnen we dat, stomme vraag van mij.”

Mott ging direct aan de slag en Beou ging terug naar haar bureau. Ze wachtte tot Fa klaar was met het schrijven van de rekeningen waar ze al aan begonnen was. Eén voor de ronde van de drankjes en een voor de barvondst van de meiden. Mott stopte ze al ebei in de beker zonder een woord te zeggen nadat ze de drankjes had afgeleverd.

Lek keek naar haar vriendinnen in de bar. Ze zag de blikken van afgunst op de gezichten van haar col ega's. Geen kwaadaardige afgunst, maar toch afgunst. Deze drie officieren werden beschouwd als in aanmerking komend, al eenstaand en rijk met glamoureuze banen die een meisje op expedities over de hele wereld konden nemen, nadat ze getrouwd waren, natuurlijk. Ze keek naar Ayr en Goong, die al handen vasthielden en hun

partners kusten,

en vervolgens keek ze naar Mike die haar de hele tijd in de gaten had gehouden. Ze keek hem in de ogen en glimlachte.

De glimlach betekende niets.

Ze glimlachte al een maar omdat het verleidelijker was dan fronsen, en ze hield ervan om verleidelijk, aantrekkelijk en sexy te zijn voor al e mannen, of ze nu van plan was om met hen naar bed te gaan of niet. Binnen een maand zou ze niet meer ‘verplicht’ zijn om dit te doen. Ze hoefde het nu eigenlijk ook niet te doen. Ze had spaargeld, maar ze had het nu zo ver geschopt, en een extra maand gaf haar tijd om na te denken. Het is een misverstand dat de meisjes verplicht zijn om met mannen naar bed te gaan nadat de barvondst is betaald.

De ‘barvondst’ bevrijdt het meisje al een maar van haar werk voor een dag.

De uiteindelijke beslissing is altijd aan het meisje. Ze moet zelf oordelen en haar eigen honoraria bespreken, als die er al zijn. Meisjes vragen 99,9% van de tijd om geld, maar niet altijd en niet altijd hetzelfde bedrag. Lek had een of twee mannen zo leuk gevonden dat ze niet om geld had gevraagd, en ze had het tarief voor een vriendje met een lang verblijf meerdere malen verlaagd. Niet dat het haar ooit ergens had gebracht. Het was het niet echt waard geweest. Maar ze was maar een mens en al e mensen hebben emoties die tot fouten konden leiden.

Ze keek nog steeds naar Mike en was nieuwsgierig naar hem. Hij keek ook naar haar, maar ze was ervan overtuigd dat hij niets

kon opmaken uit haar uitdrukking. Er zou een expert nodig zijn om de ware betekenis van Lek's gelaatsuitdrukkingen te lezen. De meeste Aziaten zijn bedreven in het ondoorgroendelijk houden van hun gezicht en Lek was net zo bedreven als ieder ander - ze had lang in dit beroep gezeten en was te vaak teleurgesteld geweest om iedereen de pijn te laten zien. Ze wist dat ze moest acteren als het nodig was.

Ze was immers professioneel.

“Oké, Lek, showtime meisje,” dacht ze.

“Mike, waar denk je ons mee nemen vanavond?” Vroeg ze.

“Waar je maar wilt, pop,” antwoordde hij. “De wereld is onze oester, of in ieder geval Pattaya. Waar wil en jullie dames naartoe? Dansen, eten, drinken, een show? Zeg het maar.”

“We kunnen jul ie overal mee naartoe nemen waar jul ie maar wil en,” zei Ed. “We zijn officieren bij de Koninklijke Marine. Officieren en Heren. Moderne ridders.”

“Waar zouden jullie heengaan op je vrije avond, als we niet bij jul ie waren?” Vroeg Dave.

“Ik wil daarheen, waar een normaal Thais meisje naartoe zou gaan om zich te vermaken op haar vrije avond.”

Lek keek Dave aan en vroeg zich af of hij enig idee had van Thailand. Thailand is niet zoals Pattaya. De Thais in Pattaya gedragen zich niet als typische Thais, dacht ze. De meeste werkende meisjes zijn hier om een doel te bereiken. Al hun geld gaat naar het bereiken van dat doel, of het nu gaat om het afbetalen van schulden of het kopen van fatsoenlijke kleding om

een geschikte man aan te trekken, met wie ze misschien wel een kans had om te trouwen. Ze hebben geen geld over om ‘uit te gaan’. De meeste meisjes, die een vrije avond en genoeg geld kregen om ervan te genieten, bleven thuis, keken tv en gingen vroeg naar bed. Ze liet dit denkproces niet zien, maar gaf wel een kort antwoord op de vraag:

“Jul ie zijn de voorpoten van de olifant, wij zijn de achterpoten. Wij gaan waar jul ie ons leiden.”

Ze keek terug naar Mike, die breed naar haar glimlachte, terwijl hij zijn hoofd schudde bij Dave’s naïeve vraag.

Lek begon wat te ontgooien tegenover Mike, maar ze wist nog steeds niet zeker of ze hem vertrouwde of met hem zou slapen. Dat onderwerp was nog niet aan bod gekomen en er was nog geen geld uitgewisseld, dus ze was niet verplicht om iets anders te doen dan hen door de stad te begeleiden. Om hun metgezel, gids en tolk te zijn.

“Wil en jullie hier nog één drankje drinken?” Vroeg ze aan Dave, omdat ze dacht dat Mike eerder ‘nee’ zou zeggen.

“Ja, oké dan. Laten we nog een drankje drinken en nadenken over waar we heen gaan.”

Lek glimlachte in zichzelf en keek naar Mott voor nog een rondje. Toen ze opkeek, glimlachte Mike ook.

“Oké,” zei hij. “Nog ééntje hier, maar het is acht uur en we moeten een stap in de goede richting doen. Ik wil hier niet de hele nacht blijven zitten.”

“Hoe fijn het hier ook is!” Voegde hij er wat harder aan toe,

kijkend naar Beou, maar lachend naar Lek.

Ze glimlachte terug. Ze begon hem zeker leuker te vinden.

“Oké. Wil je de ‘check bin’, Mike?” Hij knikte.

“Check bin, kha!” Zei ze tegen Mott, die van de paal af kwam en de beker met rekeningen naar Beou’s bureau bracht en ze onderweg bij elkaar optelde.

“Kun je niets aanbevelen, Lek? Ik weet zeker dat je een aantal geweldige plaatsen kent, nietwaar?”

“Oké, Mike, maar als je niet leuk vindt, niet schreeuwen tegen mij? Welke wil je als eerste?

Eten, drinken of show/club? Ik denk eerst eten. Laat eten niet goed en misschien goed restaurant al vol.”

Ze had nu ieders aandacht en Ed gaf zijn mening:

“Oké, we gaan eerst eten. Goed? Waar?”

“Wat graag eten jullie? Je wilt Thais eten of farang eten. Vlees of vis? Welke vind je lekker? Je wilt in de buurt blijven of verlopen?”

“Thais, vis en dichtbij,” zei Dave.

“Oké, geen probleem. Voor iedereen goed? Oké. Er zijn hier drie goede restaurants in de buurt. Eén op Second Road en twee op Beach Road. Beach Road ligt aan zee. Geniet van koele zeebries. Misschien niet te druk voor negen uur. Savoy op Second Road is nu wel druk, denk ik.”

“Dan wordt het Beach Road,” zei Mike, kijkend naar de rekening. “Niet slecht, net iets meer dan duizend per stuk. Ik betaal wel. Dat regelen we later wel. Oké, klaar is kees. Laten

we gaan.”

“Eén minuut. Ik wil de baas vertellen dat we nu gaan en mijn tas halen.”

Lek ging Beou vertellen dat ze naar een visrestaurant om de hoek gingen en dat als ze van daaruit verder gingen, ze haar zou bellen.

Beou zwaaide een waarschuwend vingertje naar haar, maar glimlachte.

De andere twee meisjes pakten hun kleine tassen van achter de bar vandaan, en weg waren ze, al emaal arm in arm - Ayr met Dave, Goong met Ed en Lek met Mike.

Binnen enkele minuten stonden ze op Beach Road te genieten van de koele zeelucht, buiten twee grote visrestaurants.

“Welke jij wil en?” Vroeg Goong.

“Welke is erg goed?” Vroeg Dave.

“Beide hetzelfde. Beide zeer goed” antwoordde Goong. “Deze kan je eten wissen, deze niet eten wissen.”

“Wat zegt ze, Lek? Wissen?” vroeg Mike.

“We willen niet dat ons eten gewist wordt, toch mannen?” zei hij tegen zijn vrienden.

Er was een snelle uitwisseling in het Thais en de drie meisjes lachten hardop. “Goong zegt dat in dat restaurant je eigen eten mag vissen, en dat je eten mag wat je vangt. In andere restaurant kies je vis van een plaat.”

De mannen lachten ook.

“Geweldig! Ik hou van dit land,” zei Ed. “Vooral van de

vrouwen. We zijn constant aan het lachen. Wat denken jul ie, jongens?”

Mike nam weer de leiding: “Ik denk dat we in het andere restaurant moeten eten, waar je niet op geluk hoeft te vertrouwen om een maaltijd te krijgen. Het wordt al laat en we hebben nu al eemaal honger. Laten we een andere dag gaan ‘wissen’, als we meer tijd, en niet zoveel honger hebben.”

Daarmee pakte hij Lek's hand en liep hij de ‘Roze Dame’ binnen. De anderen volgden.

Een ober toonde hen een zeer aangename tafel voor zes personen, met uitzicht op de zee, en ze gingen zitten: de mannen hielpen de dames met hun stoelen.

“Wat een fijne plek. Bedankt, Lek. Wat een geweldige suggestie. Wat zou iedereen graag willen drinken?”

Daarbij verscheen de ober met het menu en de drankenkaart.

Ed stelde champagne voor en hoewel de ober knikte en wegging om een fles te halen, kregen ze eigenlijk een soort zoete Spaanse cava, niet dat de meisjes het verschil wisten en voor 1.000 Baht gaven de mannen er ook niet om. Ze bestelden drie zeevruchtschalen, die elk door twee mensen gedeeld moest worden, en nog een fles ‘champagne’.

De mannen hadden nog nooit zo'n lekker zeevruchten gerecht gegeten. Elke schotel bestond uit: twee jakobsschelpen, vier oesters, een dozijn tijgergarnalen, een pond mosselen en andere schelpdieren, twee verschil ende soorten krab, een portie inktvis, een paar kleine stukjes rundvlees en varkensvlees, al eemaal

vergezeld van frieten en verschil ende sauzen. Elke schotel zou in het Verenigd Koninkrijk meer dan £100 hebben gekost, als je al e ingrediënten onder één dak kon vinden.

Een uur later hadden ze hun maaltijd en de twee flessen cava op en riepen de ober voor koffie en cognac. Terwijl dit werd gebracht stonden ze al emaal op om te dansen op de muziek van de huisband, die een mix van nummers vanuit de hele wereld speelde om het internationale publiek aan te spreken. Ze genoten nog een uur in vol e teugen, waarna Mike de ober riep en vroeg om de rekening, die 6.575 Baht bedroeg. Ze betaalden en gingen Beach Road op om te beslissen wat ze daarna zouden doen.

Ze besloten over het pad langs het strand van Beach Road te lopen om naar de sterren te kijken en naar de zee te luisteren. Het was een mooie, romantische avond, zoals het meestal in Pattaya was. Ze liepen als drie koppels, een paar meter van elkaar verwijderd. Ed en Dave hielden de handen van hun meisjes vast, Mike niet. Mike voelde dat Lek hem leuk vond, maar hij wist ook dat ze geen gewoon barmeisje was. Lek verwachtte van haar kant dat hij elk moment zijn slag zou kunnen slaan. Ze zou zelfs teleurgesteld zijn als hij dat niet deed. Niet dat er een kans was dat hij dat niet zou doen, als ze hem een zetje in de juiste richting zou geven.

Ze wist dat ze zelfs een comateuze ezel in beroering kon brengen.

Voorlopig was ze dankbaar dat ze een heerlijke maaltijd en een fatsoenlijk drankje had genuttigd in aangenaam gezelschap,

en met een fijn einde van de avond in een prachtige omgeving. Ze liep aan de linkerkant van Mike, dus het was gemakkelijk om naar hem te kijken terwijl ze deed alsof ze naar de zee keek. En ze keek vaak naar hem, als hij niet keek.

Mike van zijn kant moest zich bewust omdraaien om naar Lek te kijken, maar dat deed hij niet vaak.

Hij leek met andere dingen bezig te zijn. Niets zorgelijks. Gewoon bezig. Of misschien was hij tevreden. Ze hoopte dat hij tevreden was. Het was heerlijk om te zijn waar ze nu was: vrijwel schuldevrij, naast een aardige, knappe man, die niet al te veeleisend was, met een maag vol met lekker eten en drinken, in een prachtige omgeving en in het gezelschap van haar beste vriendinnen.

Het was de hemel voor haar en ze dacht dat een goed huwelijk ook zo moest zijn.

Getrouwde gelukzaligheid, noemden ze het toch?

Zo was het de eerste keer zeker niet voor haar geweest. Maar zij en Tom waren nog maar kinderen geweest in die tijd. Ze vroeg zich af wat hij tegenwoordig deed. Het laatste wat ze van hem had vernomen, vier jaar geleden, was dat hij een hopeloze dronkaard was die

voortdurend klaagde over zijn lot in de maatschappij - hij had altijd genoeg geld om te drinken, maar nooit genoeg tijd om te werken. Hij had waarschijnlijk een stel eenzame vriendinnetjes gevonden, die hij voor elkaar verborgen hield, en die hij boeide met verhalen over al es wat hij nog nooit had gedaan.

Ze glimlachte naar zichzelf en zette hem snel uit haar hoofd om de sfeer niet te verpesten.

Ze liepen een paar honderd meter verder en keerden plotseling om en staken de zeer drukke Beach Road over. Gelukkig, omdat een deel van de weg op dat moment omhoog was, stagneerde het verkeer en konden ze tussen de voertuigen door de weg oversteken.

Motoren waren nog steeds een gevaar, zoals altijd, omdat ze altijd van rijbaan wisselden, zoals het hen uitkwam.

Op Beach Road gebeurden er elke dag ongelukken met motorfietsen. Ze kwamen veilig aan de andere kant aan, lachend om de bijna-ongelukken, en sprongen op de hoge stoep, die er was om de zee op stormachtige dagen buiten de winkels te houden. Dave liep voorop in de richting van hun hotel - The Central – dat zich in Zuid-Pattaya bevond.

Ze gingen naar de receptie en vroegen naar de sleutels van hun kamers. Terwijl de jongens dit deden, kwam een bewaker discreet details van de identiteitskaarten van de meisjes opnemen. Dit was een standaardpraktijk in de betere hotels. Sommigen hielden de kaarten zelfs vast totdat het meisje vertrok als verzekering tegen een meisje dat met een portemonnee of paspoort wegging terwijl ‘haar vriendje’ nog lag te slapen. In dit geval, als een meisje alleen vertrok, belde de beveiliging de man in zijn kamer om er zeker van te zijn dat hij tevreden was en dat al es in orde was.

De zes liepen naar Mike's kamer op de derde verdieping;

Dave en Ed hadden hun eigen kamer in de buurt, op dezelfde verdieping. Eenmaal binnen wees Mike in de richting van het meubilair en zei dat ze moesten gaan zitten. Lek nam de bank en haar vriendinnetjes zaten op de stoelen; de mannen gingen rond de minibar zitten.

“Wat kunnen we jul ie te drinken aanbieden, dames?” Vroeg Mike. “We hebben zo’n beetje al es - de schoonmaker heeft vanmorgen de bar aangevuld. Wat dachten jul ie van champagne? De Heidsecker is best lekker. En jul ie, mannen? Een biertje?”

Niemand maakte bezwaar, dus ging Mike door met het bereiden van de drankjes en het doorgeven ervan. Hij nam Lek’s drankje en zijn eigen bier en ging op de bank naast Lek zitten. Ze proosten al emaal en namen een slok. De meisjes giechelden en vonden het geweldig. Ze hadden al emaal al eerder champagne gedronken, maar het bleef leuk – ze voelden zich er bijzonder door. De meeste mannen kochten een biertje of twee voor ze, en haastten zich dan zo snel mogelijk naar hun hotel. Het was verfrissend om behandeld te worden als een mens met gevoelens. Dronken wellustige mannen, van welke nationaliteit dan ook, waren meestal varkens, maar dat was nu eenmaal het risico van het vak.

Ed en Dave gingen op de leuning van de stoelen waar hun meisjes op zaten zitten, en sloegen hun armen om ze heen. De seksuele spanning was erg hoog, iedereen kon het voelen. Ed en Dave fluisterden al snel in de oren van Ayr en Goong, waardoor ze verleidelijk giechelden. Mike en Lek keken toe en wisselden

een vreemde blik met elkaar uit, als ouders die toekijken hoe hun licht eigenzinnige kinderen een beetje ondeugend zijn op een feestje.

Lek legde een bemoedigende hand op Mike's bovenbeen. Hij begreep de hint, kneep in haar hand, leunde voorover en kuste haar. Ze reageerde hartelijk en nestelde zich dicht tegen hem aan. Hij maakte zijn hand los en legde zijn arm om haar heen - zijn rechterhand op haar ribbenkast, die het gewicht van haar rechterborst onopval end ondersteunde. Hij nam haar linkerhand in zijn linkerhand en kuste haar opnieuw, terwijl hij ervoor zorgde dat de aanwezigheid van zijn rechterhand al een merkbaar was voor haar. Zij streelde op haar beurt zijn dij.

Plotseling stond Ed op en vroeg of iemand nog een drankje wilde. Hij opende de minibar en haalde er nog drie Singha-biertjes en een halve fles Heidsecker uit, die hij opende en in

de lege glazen van de meisjes goot. Op de terugweg naar de minibar dimde hij stiekem de lichten, in de hoop dat de meisjes het niet zouden merken. Weinig kans, maar ze vonden het niet erg. Ed gaf de biertjes door en ze proosten weer op elkaars geluk:

“Chok Dee!” Zeiden ze eenstemmig voordat ze weer verder gingen met kussen en knuffelen.

“Wat dachten jul ie van wat muziek? Of een film?” vroeg Dave.

“Jaaaa!” Antwoordden de meisjes zonder een voorkeur te uiten.

“Een film,” stelden Ed en Mike samen voor.

“Oké, een film dan,” antwoordde Dave met tegenzin. “Maar, ik denk dat we alleen die twee hebben die we laatst kochten toen we dronken waren. We hebben nog niet eens de kans gehad om ze te bekijken. Ik weet niet eens waar ze over gaan.”

Hij koos er een uit, zette de TV aan en stopte de DVD in Mike's draagbare DVD speler, die al op de hotel TV was aangesloten. Hij liep snel terug naar zijn plaats op de armleuning van Goong's stoel en legde zijn arm om haar heen.

Toen het licht van de TV aan ging, waren de koppels alweer druk met elkaar. De meisjes waren gelukkig en de mannen ook. Niemand merkte de titel van de film op: ‘Teenage Orgies At St. Agnes Convent’, maar binnen een paar minuten was het duidelijk waar de film over ging – schaamteloze close-ups van groepsseks tussen de ‘kloostermeisjes’ en de leraren, tuinders en medici van middelbare leeftijd.

De meisjes vonden het niet erg. Ze hadden het al eermalen eerder gezien - sommige van hun vriendinnen hadden zelfs deelgenomen aan soortgelijke films. Het was de manier waarop ze de situatie hadden vormgegeven die Lek interessant vond.

Het was typerend voor de Britten om het licht op een sluwe manier uit te doen en te doen alsof ze niet wisten waar de film over ging. Amerikanen zouden hetzelfde kunnen doen, maar een Duitser, Fransman of Nederlander zou eerder openhartig zijn en zeggen: ‘Laten we de lichten dimmen en een pornofilm kijken om ons in de stemming te brengen!’

Lek stond open voor beide benaderingen. Ze hield van de

eerlijkheid van de Duitsers, Fransen en Nederlanders, maar ze hield ook van de manier waarop de Britten dachten dat ze een vrouw in deze situatie moesten lokken, omdat ze dachten dat een dame bezwaar zou maken. Ze glimlachte in zichzelf. Ze wisten eigenlijk niet veel van vrouwen - ze lieten hun ware aard niet zien, dwongen zichzelf tot een leugen

Ze gingen door met wat ze deden.

Totdat Ed voorstelde: “Zul en we al onze kleren uittrekking en een orgie houden?”

Dit was geen verrassing voor Lek - ze was al vaak dezelfde vraag gesteld, maar ze was teleurgesteld.

Achter de wolken schijnt misschien de zon, maar ook de zon is niet van goud.

Ze voelde zich dom omdat ze dacht dat Mike en de anderen anders waren dan de gebruikelijke buitenlandse sekstoeristen.

“Het spijt me, Mike,” fluisterde ze in zijn oor. “Ik dit niet doen, ik dit niet leuk vinden. Ik weet niet mijn vriendinnen, maar ik ga nu naar huis.”

Mike sprak haar niet tegen. Hij zei al een maar:

“Kijk, ik ben hier om lol te hebben. Ik ben niet op zoek naar een vrouw. Ik heb er al zo een thuis. Ik vind je leuk, maar ik zal je niet vragen om iets te doen wat je niet wilt. Even goede vrienden, toch? Maar ik vind het niet erg om toe te geven dat ik teleurgesteld ben.”

Lek stond al op, zij was ook teleurgesteld.

“Hé, zusjes! Ik ben weg. Blijven jullie voor een orgie? Zoiets

doe ik niet meer. Eén gat tegelijk is tegenwoordig genoeg voor mij. Niets tegen jullie twee, natuurlijk,” zei ze in het Thais. “Als jullie blijven, bel ik Beou voor jul ie. Nou? Snel, ik wil hier weg.”

Ayr en Goong keken elkaar aan, hun mondhoeken naar beneden in een trieste uitdrukken.

“Oh, wij blijven nog even. Tot later of misschien tot morgen. Bel Beou voor ons op weg naar huis, alsjeblieft, grote zus. Dan hoeven wij ons daar geen zorgen meer over te maken.”

Zei Ayr.

Lek zwaaide naar iedereen terwijl ze de deur uit liep. Mike was bij haar. “Je zult niet van gedachten veranderen? Misschien kom ik morgen langs om je te zien. Oké?”

Ze knikte.

“Misschien ik zie je morgen in bar als je wilt wat drinken.”

Mike duwde zijn hand in haar beha.

“Even goede vrienden. Het komt wel goed met je. Zonder grapjes, ik heb een geweldige avond met je gehad. Jammer dat het niet voort kan duren, maar ik wil dat je een nieuw paar schoenen gaat kopen - als aandenken. Het al erbeste Lek. Welterusten, liefje. Pas goed op jezelf.”

Hij gaf haar een kus op de wang en sloot de deur, waardoor ze zich erg eenzaam voelde, staand op de gang.

Lek haalde het briefje uit haar beha – 1.000 Baht - en stopte het in haar tas. Daarna nam ze de lift naar beneden naar de begane grond en liep naar de bewaker, die knikte en glimlachte toen ze dichterbij kwam. Ze zag hem haar naam van

de bezoekerslijst schrappen. Ze zeiden welterusten en ze liep de hitte van de nacht in. Het was 2 uur 's nachts en de straten waren nog steeds erg druk, hoewel Lek daar niet echt geïnteresseerd meer in was.

Ze ging rechtsaf het hotel uit en liep door tot ze op Second Road kwam. Ze was niet echt overstuur of teleurgesteld, maar meer ingetogen. Ze was gelukkig genoeg, maar wilde geen gezelschap. Ze voelde zich vol edig al een in een menigte van duizenden. Ze wachtte een kwartier voor ze in één keer veilig kon oversteken - ze had toch geen haast om terug te keren naar hun lege kamer.

Daarna liep ze naar het noorden langs Second Road tot ze in Soi Diana aankwam, die ze volgde naar Soi Buakhao. Ze draaide rechtsaf Soi Buakhao in en liep in een trance naar huis.

Terwijl ze de deur naar haar flat opende, bad ze nog steeds tot Boeddha om haar haar lot te onthul en. Het voelde alsof Hij haar enige vriend was, op wie ze kon vertrouwen, hoewel ze niet vaak met Hem had gesproken sinds ze in Pattaya woonde. Het was niet zozeer dat ze het gevoel had dat Hij haar in de steek had gelaten sinds ze naar Sin City was gekomen, maar meer dat ze het gevoel had dat ze nu zijn aandacht minder waard was. Ze vroeg zich ook af of haar nieuwe financiële vrijheid wel was wat ze had gehoopt dat het zou zijn.

Ze had het gevoel dat ze weer moeilijk in slaap zou komen vannacht.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.